

Kult

2018

Impresum

glavna urednica: Ela Maljković, 4.b

grafička urednica: Tina Tus, 3.b

naslovница. Daria Polić (GAM)

surađivali: Paola Uroda, Filip Šupuković, Maša Gerdević,
Eni Jordano, Bruna Pleše, Mihovil Poropat, Vanja
Miroslavljević, Mojca Jereb, Lorena Tolić, Domenika Puljek,
Tea Žeželić, Katarina Barešić, Nina Batinić, Tara Martić,
Tomas Kurbanović, Tvrtko Srdoc, Katja Knežević, Mihaela
Vukelić, Eleonora Glavan, Kaj Jereb, Kristina Knežević,
Lucija Bravdica, Ema Brkljača, Mia Maras, Marko Janković,
Mia Kovačević, Fran Daskijević, Lea Sverić, Dora Štiberc,
Maja Jurić, Luka Bajić, Jakov Medrila, Marko Skender,
Leonarda Kutleša, Nora Šerventić, Nicol Načinović, Isabella
Rituper, Tin Glavan, Lena Matejčić, Ingrid Nikolić

kult - štivo za čišćenje

INTERAKTIVNI SADRŽAJ
(bolje radi nego na tabletu)

NAPIŠI svoj REDOSLJED
TEKSTOVA

ISPUNJEN SADRŽAJ
FOTKAJ I POŠALJI NA
kult.prhg@gmail.com

ISPOVIJEŠT JEDNE MIKROALGE

Pozdrav dragi čitatelji, vaš omiljeni urednik se vraća!

Da, izgleda da zaista patim od stockholmskog sindroma jer nakon traumatičnog iskustva uređivanja prvog Kulta, eto me opet za laptopom i tipkam nešto za ovaj nebogi časopis. Što ima? Kako ste? Uživate li u vašim srednjoškolskim danima? Ako je vaš odgovor na to pitanje "ne", u krivu ste. Vama je odlično. Vjerujte mi. Znam. A kako to? Pa eto, moji slavnici maturantski dani su gotovi i s vrha srednjoškolskog hranidbenog lanca pau sam na dno fakultetskog. U biološkim terminima, ja sam, u trenutnoj situaciji jedna najobičnija mikroalga. I nisam oduševljen time. Naposlijetu, tko želi biti mikroalga?

Dugo sam razmišljao o tome kako sastaviti ovaj tekst, koje vam savjete dati, na što vas upozoriti... I nakon dugog razmišljanja zaključih da nemam ništa za reći. Mozak mi je prestao funkcionirati. Nula posto baterije. Entuzijazam nepostojeći. Jedino što mogu o svome trenutnom mentalnom stanju reći jest da postojim. Poput katatonične mikroalge koju će gladni brancin uskoro

progutati, jednostavno egzistiram naizgled neopterećen planinom neshvaćenog gradiva i sve bližih kolokvija i iščekujem neizbjježnu akademsku propast koja slijedi. Tko zna gdje će me život onda odvesti. Možda proputujem svijetom i pronađem se u hinduizmu. Možda ću naći novi dom u Harteri i započeti život pun kupanja u Rječini i sakupljanja boca s Konta. Možda ću pobjeći od civilizacije, živjeti u divljini i postati vegan. Tko zna? Sigurno ne ja. Ipak sam samo jedna neobično atraktivna mikroalga.

Moguće je da je ovaj izljev emocija malo previše pesimističan, ipak je samosaznajenje moj najdraži hobi. Svejedno, stariji sam od vas srednjoškolaca i zakonski imam pravo žaliti se na što god želim. Ako se ne slažete, objektivno ste u krivu. Uglavnom, moral priče je da ostanete zauvijek u srednjoj i odustanete od civilizacije jer vam ja tako kažem. Peace out.

Filip Kočić, (bivši) 4.D :(

ELA MALJKOVIĆ

glavna urednica kulta

Moram priznati, drugo mjesto mi nikada nije po volji - ali sad sam sasvim zadovoljna time da sam druga na mjestu glavnog urednika ponovno oživljenog Kulta. Glavna urednica!

Prošle je godine muška ekipa zauzela mjesta glavnog i grafičkog urednika, ali ove godine žene vladaju. Mjesto grafičke urednice zaskočilo je Tinu Tus, a naslovnicom njegujemo dobrosusjedske odnose jer osmisnila ju je učenica GAM-a Daria Polić. Obratio vam se i prvi glavni urednik "uskrsnulog" Kulta, naša mikroalga, Filip Kočić, koji je na našu žalost (možda vašu sreću, tko zna) napustio glijezdo ljubljene žute zgrade. Još uvijek nema WC papira, Filipe! Dok se Filip bori za prevlast u fakultetskom hranidbenom lancu, ja se još uvijek nalazim u ovim našim klupama i dane provodim u duševno iscrpljujućim hladnim učionicama. Unatoč tome, uvijek se nađe vremena za Kult, to grije srce. Ove godine našim ugodno ironičnim listom provlači se lajtmotiv nepripadanja - nacionalnog, etničkog, rasnog ili utemeljenog na ostalim osobnim interesima. Kako bismo dodatno produbili

tu temu, na kraju prošle školske godine intervjuirali smo književnicu i odvjetnicu, posebnu osobu i ugodnu sugovornicu Rachidu Lamrabet o kojoj možete saznati nešto u ovom broju. No, to nije sve! Želite li znati kako se prvašići osjećaju u (n)ovom eksperimentu Ministarstva znanosti i obrazovanja? Zašto je u prvim razredima tako malo dečki, znači li to da žene imaju više muda za upuštanje u situacije koje im nisu poznate? Okrenite na stranicu ... i saznajte (molidte, napiši stranicu, ne znam broj). Osim kurikularne, tu su još neke ozbiljne teme: o migracijama, organski uzgojenoj hrani (u suradnji sa Žmergom) i priče o pojedincima koji osjećaju nepripadanje ili se još traže. Golubinjak, TZK, šalabahteriranje... školske su teme o kojima treba progovoriti.

Valjda smo malo narasli u odnosu na lani, štoviše sazreli, a opet zadržali svoj buntovnički šarmantan izgled i mali format.

Ako vas ovaj uvod nije potaknuo na čitanje, ne znam što hoće (egoistic alert). Ajde, što čekate? Navalite.

Ela Maljković, 4.b

Ako ne rigaš od alkohola, znači da nije bilo dovoljno dobro

Golubinjaka više nema

Već dugi niz godina povodom obilježavanja Olimpijskog dana svi djelatnici i učenici naše vrle gimnazije idu u Park šumu Golubinjak. Nakon ovogodišnjeg izleta uslijedila je *kataklizmička katastrofa*, možda je zapravo započela već tijekom samog izleta, ali točka na Golubinjak stavljena je nakon sastanka Vijeća učenika.

Svi su se okomili na dvije nesretnice koje su se ove godine sravnile sa zamljom (a, ruku na srce, svake godine je barem jedan ili jedna tak(a)v(a)), opće je poznato da je Golubinjak jedinstvena prilika za ispijanje alkohola, pušenje svega što se stigne i tako dalje u zelenom ozračju goranskih šuma. Na sportove je većina zaboravila, na pravila o nedozvoljenim sredstvima još i više njih. Golubinjak kao ideja zdravog provoda u sklopu škole izgubila je smisao. Jedino što je u Golubinjaku zdravo je on sam. Da su đaci, što su stariji, sve manje zainteresirani za sportove, a sve više za nedozvoljena sredstva, dokazala je anketa provedena u jednom prvom i jednom četvrtom razredu.

1. pitanje: Što ste nosili na Golubinjak?

1. razredi: sok, sendviče, grickalice, vodu, kišobran, itd.

Zajednička lista jednog 4. razreda: 8kg mesa, ajvar, majoneza, tanjuri, čaše, 15l vina, 8l Coca-cole (za bambus), 2l mineralne (za gemišt), 2l vode (za bevandu) i 4l pive

2. pitanje:

Anketa je pokazala: učenici, što su stariji, sve su manje zainteresirani za sportove, a sve više za nedozvoljena sredstva

Jeste li sudjelovali u barem jednom sportu?

1. razredi: oko 90% razreda sudjelovalo je u sportskim aktivnostima

4. razredi: tek je oko od 30% učenika sudjelovalo u sportskim aktinostima

Škola je obrazovna, ali i odgojna ustanova. Barem bi trebala biti. Jedan od razloga zašto se Golubinjak ukida je nemogućnost kontrole nad učenicima, tj. to što nama, navodno, nitko nema pravo kopati po privatnim stvarima, odnosno po ruksacima. Uza sve silne suglasnosti potpisane ove godine zar se uistinu nije mogla sastaviti još samo jedna kojom bi se odobrilo pregledavanje torbi u vlaku za Golubinjak? Vjerujem da bi se nakon samo jedne godine kontrole nad torbama i izlijevanja silnih litara alkohola te izdavanja pedagoških mjera stvar sredila. Sljedećih godina zasigurno nitko ne bi nosio alkohol i izlagao se riziku. Jer Golubinjak fakat ima i dobrih strana. Bio je to jedini put u godini kada su svi razredi bili složni, samostalno skupljali novac za hranu i piće, ne nužno alkohol, dogovarali se, kupovali stvari, dvojica su uvijek trčala da zauzmu roštilj, ostali nosili stvari onih koji trče, ali i hranu, nekoliko ih se izmjenjivalo na roštilju, a svake je godine tehnika bivala sve usavršenija. Prvu godinu nema roštilja, drugu nema dovoljno žara, treću ti sve zagori, a u četvrtom razredu roštilj je savršen.

U ovom slučaju Škola je pokleknula, bilo je lakše nešto ukinuti, nego tražiti alternativna rješenja. Kao i inače, simptome ste izlječili, ali bolest ostaje. I dalje ostaje činjenica da u Golubinjaku ili bilo gdje drugdje

većini je mlađih nezamislivo zabaviti se bez alkohola ili nekih drugih sredstava koja ih „dignu“. Nedavno sam čula: „Ako ne rigaš od alkohola na kraju večeri, znači da nije bilo dovoljno dobro.“ Možda je to stvar na kojoj treba raditi, a ne ukidati samo jednu priliku za riganje.

Paola Uroda, 4.b

jeli vrijeme za promjenu?

Ova bi nam reforma trebala mogućiti da nešto pogledamo, a da nije na projektoru. Wow! Eppur si muove!

Živimo u informatičko doba. Svi klinci imaju mobitele, smart televizije, razne vrste računala, tablete i što sve ne. Sadašnjica ovog svijeta je tehnologija, zbog toga je u PRHG krenuo eksperimentalni program.

Taj nas program još uvijek obvezuje na školu (nažalost), no naše školovanje će biti drugačije, kažu da će biti zabavnije, no čisto sumnjam. Zabavno školovanje?! Kažu da ćemo učiti za sebe, a ne

Eksperimentalni program „Škola za život“ za ocjenu, da ćemo kada završimo ovu školu, ako ikad završimo, znati primjeniti naše znanje u životu. Sad se ja pitam što je s onima koji ne namjeravaju pretjerano puno u svakom trećem tjednu i terenskoj nastavi. Što to ustvari znači? To znači da ćemo možda ponešto naučiti i zabavljajući se. Nećemo samo sjediti u onim prastarim klupama i s čežnjom gledati sve one slobodne ljude koji su svoju školu odradili i koji nemaju briga oko toga hoće li ih netko prozvatiti danas ili sljedeći put... Ova reforma će nam, umjesto da

SLIKOVNI PRIKAZ MIŁLENIJA O TABLETU

PREDMET: Izvješće o šteti

Šteta je nastala na uređaju NOA_P497 (tablet), ser. Br: [REDACTED] Tablet se nalazio u mojoj školskoj torbi. Prilikom vodenja tableta iz torbe primjetila sam da je njegov zaslon razbijen. Pukotina je nastala sa unutarnje lijeve strane. Ne mogu reći koji je uzrok pukotine jer dan ranije zaslon nije bio oštećen. "Touch screen" na lijevoj strani tableta ne reagira.

U prilogu dostavljam sliku oštećenog tableta.

First Grade Rocks!

**First Grade Rocks.
There's lot to do!
First Grade Rocks
For me and you!
First Grade Rocks
It's So much fun!
First Grade Rocks
For Everyone!**

smanjili su nam 30% tereta (udžbenika), a torba mi teža nego ikad...

Mijenjaju nam se i kriteriji ocjenjivanja. Profesorima će biti najvažnije ocijeniti naš napredak tijekom godine (ako ga bude bilo), mislim ... bolje to, nego gramatika. Mi (nažalost) nećemo dobiti sve što trebamo naučiti od profesora, već ćemo to trebati sami otkriti. Nisam sigurna da to nije odvijek tako.

Moramo steći naviku samostalnog rada, kažu da nas treba osamostaliti.

Al' dobro, moj zaključak je, da bi uz puno truda i rada s naše strane i (jako) puno profesorskog strpljenja, ovaj program možda čak i mogao biti uspješan. Možda nas stvarno može pripremiti za život. U najgorem će nam srednja škola biti u pamćenju po puno zajebancije, premalo znanja i previše lošeg programa.

Iako se osjećam kao pokusni kunić, ustvari jedva čekam krenuti sa svime i po mogućnosti što prije završiti sve ovo skupa.

Mojca Jereb, 1.e

slušamo o tome zbog čega neka prejedna slika košta milijune, a neka super slika ništa, ili skulptura i što već, omogućiti zašto je ta jadna slika toliko nešto pogledamo, a da nije na projektoru. Možda je najbolja stvar u ovom programu to što smo dobili prije nego li su tableti stigli, a razočaranje postalo golemo.) Na tabletu možemo pogledati neki filmić vezan uz temu koju obradujemo (ili npr. crtice koji ubijaju dosadu na satu). Možda će nas tablet privući da ponovimo malo za sat (sumnjam ili napišemo neku zadaću (za promjenu), ali još uvjek ćemo imati olovku, gumicu i bilježnicu. Na tabletu se nalaze samo lekcije koje nemamo u papirnatom udžbeniku. Kao

Neka nas je zahvatila, bilo je već i vrijeme. Puke priče i obećanja napokon se obistiniše. Eto, i mi postali, ušli u klub kul i eksperimentalnih. Sada se stvarno možemo nazvati elitnom školom.

Pišem ovo iz perspektive jednog maturanta - budimo realni, kasno je došlo i mi nećemo okusiti ni komadić ove reforme. Trebamo li razbijati glavu i proklinjati nekoga ili nešto zbog toga? Ne bih rekao. Nećemo sad izhejtati kurikularnu reformu. Ima ona puno dobrih stvari: evo, dobio se free tablet na kojem sad komotno može trutiti vrijeme na satu, npr. gledanjem videa na YouTubeu sa svojim dragim kumpanjom. Blago onima koji sjede u zadnjim klupama kod nekih profesora.

Šalu na stranu. Novine koje je ministarstvo uvelo trebale bi učenicima olakšati učenje, pomoći u boljem razumijevanju gradiva, približiti sve skupa praksi i na kraju krajeva sve to napraviti na moderan i tehnički napredniji način. Sad koliko će to sve tako funkcionirati pod velikim je upitnikom. Također, promjene koje su došle trebale bi „kao“ poticati učenike da sami istražuju, da zaranjaju samostalno u svijet znanja. Moš mislit, ja imam osjećaj da će svi skupa zaroniti tako da ne mogu van.

Bilo kako bilo opseg gradiva im je (prvašićima) podosta srezan i bogami udžbenici izgledaju puno pitkije za usvajanje znanja. Škicnuo sam malo knjige pa znam.

Da budem iskren, vjerujem da sve nas koje ova reforma nije dodirnula

čisto zaboli za nju. Mi partimo ove školske godine i bit će nam ful dobro. Izgurat ćemo još maturu i mučenje kroz ovaj razred i onda smo na konju. Što i kako dalje postat će nam glavni problem. Duboko se nadam

da će ovi mlađi koji su sad zasjeli u klupe znati iskoristiti ovo što im se serviralo, bilo nama ovo sve skupa blesavo ili ne. Mislili mi da je ovaj novi program super kul i jebeno revolucionaran ili nam se činio retardiran i glup, činjenica je da ovi koji su sad kročili u njega imaju priliku učiti u najidealnijem i najsuvremenijem sustavu dosad.

Young ones, make the best use out of it.

Došla cica na kolica!

Filip Šupković, 4.b

ANKETA

Kako je biti eksperimentalni kunič Škole za život?
Hoće li kunići preživjeti ili da se obratimo Društvu za zaštitu ...hm, koga? Zbilja, tko nas štiti?!

- Reforma je krenula bajno. Trebalо je proći 6 tjedana da bi dobili tablete i još tjedan dana da bi isti profunkcionirali. Što se škole tiče nemam ništa za reć', osim - ovo nije za neaktivne ljude. Nije toliko teško, ali treba rada, treba! To je neophodno. Savjet koji smo dobili od učenika 2. razreda zlata je vrijedan: Morate učiti, ali nemojte preozbiljno shvatiti školu jer morate imati vremena i za sebe, jer ako nemate - poludit ćete, garant! U osnovnoj je bilo laganini, a onda dođete ovdje i kaže vam profesorica Ne zanima me, ja pričam i objašnjavam! A ti piši i snadi se druže... što da vam kažem više...
- Reforma, pa nema baš najlakše stvari, jedino TZK, tu još nema zadaće. Sve ovisi o profesorima, neki su turbo spremni, a neki i ne baš.
- Ma, sve super, opušteno! Uzbuđena sam zbog projektnih tjedana...
- Nemamo puno zadaća, osjećam promjenu...
- Ne znam na kojim drogama su bili kad su nam slali tablete koji nemaju kamere.
- Škola za život? U kojem će to meni životu (možda zagrobnom?, op.u.) trebat potencije s tri vrste zagrada i svim mogućim formulama u zadatku?
- Sama ideja reforme mi se sviđa, no ne i njeno provođenje. Ne vidim veliku

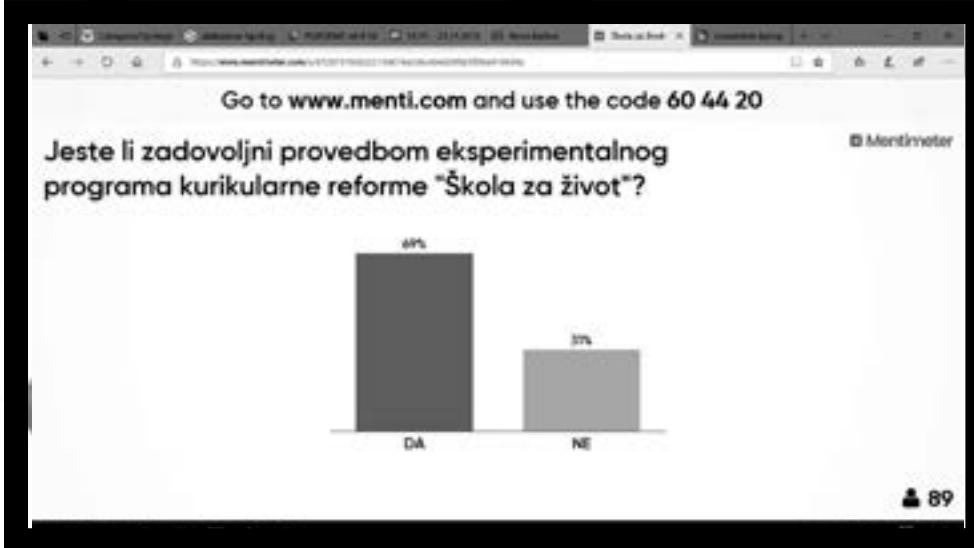
razliku u nastavi i nadam se da će se to promijeniti.

- Tableti su koma, za ubit se. Školski tehničar nam je stalno na satu, i čak se i on muči s njima, ali baš je legenda. Neki se profesori nisu baš najbolje snašli, ono pokušavaju bit eksperimentalni, ali neću "upirati prstom" (zbog zakona o zaštiti osobnih podataka, ofkors). Uglavnom, kompa moj, ovo je bi mogao biti užas, ali da se izdržati, zapravo.
- Ne znam, treba proć još vremena.
- Tehničar je kralj, a tableti su koma. Neki profesori baš i nisu skužili kurikulum pa nam je život na nekim predmetima pakao ██████████. Sve u svemu da se preživjet.
- Sviđa mi se što će navodno bit lakše.
- Sviđa mi se što smo sve dobili besplatno i što se profesori trude učinit nam novi program zanimljivim.
- Sve je ovo super zamišljeno, ali mislim da je malo manje super ostvareno.
- Sviđa mi se samoocjenjivanje. Ne sviđaju mi se tableti. Nismo mogli dobiti veće cigle od ovih. Sve treba skenirat, a cigle nemaju kameru. Ne sviđa mi se što iz svakog predmeta imamo drugu stranicu

preko koje trebamo pisati zadaću
- Edmodo, E-portfolio, Loomen.
Tko bi to sve pohvatao?

- Još nije sve krenulo...Tablete dobivamo sljedeći sat, nemamo sve knjige... Meni je super.
- Ne sviđa mi se što je sada sve sporo i što moram samu sebe učit i neznam što da radim.
- Tableti su bajni, uopće ne puknu kad ih pipneš i rade sto na sat. Jako su brzi, zablokiraju samo 3 puta u 5 minuta. Profesorima treba još edukacije (nekima) jer se pomalo gube. Ostalo je super! (Moš mislit!)
- Neki profesori nisu za ovaj kurikulum, nastava se mora pratiti, jer inače ništa ne razumijem. Ali, (ima nade) ako pratиш, zagarantirana ti dvojka!
- Ti mi se sviđaš! I sviđa mi se škola.
- Nekim se profesorima teško prilagoditi, moramo puno raditi bez prethodnog znanja o temi, super je projektni tjedan! Mi smo ipak prva generacija pokusnih kunića, valjda će drugima biti bolje.
- Može se profesor Deni vratit, pliiiz!

- Krug učitavanja mreže vrtio se 10 minuta da bi mi na kraju reklo - nema interneta.
- Smijala sam se do te mjere da sam počela mijenjati. Eto, toliko o reformi.
- Sve skupa je dobro (za sad). Tableti su prilično loši, no krom možeš izgrevati ekran. Profesori su najbolje od svega.
- U redu je. Profesori su strogi. Umoran sam.
- Prvih pet tjedna nastave bez tableteta i knjiga - to je svijetla točka reforme!
- Mi smo pokušni kunići?! Kako lijepo!

• Ne sviđa mi se što mnogo toga trebamo raditi kod kuće i samostalno. Doma bi se trebali odmarati.

• Kod knjiga mi se ne sviđa što je iz engleskog izbačen rječnik, kod matematike je neki shit s rješenjima, ali ostalo je manje-više ok.

• Osim što je sve kasnilo, većina nastavnika je prilično dobra i stvarno su se prilagodili novom programu. Mislim da je gradivo pojednostavljeno i lakše učim što je velika prednost.

• Okej mi je što dosta radimo u grupama i puno razgovaramo s profesorima, ali mi je koma što ispite pišemo na tabletima i što dio sadržaja nije u knjigama nego samo na tabletima.

• Volim ovaj novi program jer se puno putuje i jer su profesori super prilagođeni!

• Ne mogu još reći, nismo došli do kraja!

• Odabrala sam PRHG zbog eksperimentalnog programa pa ono, imam nade. Tableti su prilično razočaravajući. Dobro je što su veliki, ali inače Noa je sranje. Baterija traje dobrih 3 sata (ako si sretan), a puni se pol dana.

Možda su 2 udžbenika potpuno u digitalnom obliku i moramo nositi i papirnate kopije. Tableti su uglavnom samo za pisanje ispita iz kemije (i možda biologije), ali s druge strane to je super. Odlična je još jedna stvar - što su nam razdijelili glazbeni i likovni polugodištima i da, projektni tjedni. Iskreno me veseli to!

• Novi, eksperimentalni je okej. Što se tiče tableta, sve super, ali jedno pitanje: Koji će nam vrag onda knjige? Jednu lekciju imamo u knjigama,

pa tri sljedeće nemamo, itd. Dobro je to što se pokušavamo povezati s tehnologijom i te stvari, ali... što će nam, brate, onda knjige?! Imamo više mogućnosti što se tiče rada i učenja, to sve stoji. Više je terenske nastave, bomba! #gucci#gang

• Na početku su nam rekli da ćemo imati samo tablete i neće biti knjiga. Onda su rekli da ćemo dobiti knjige, tanke knjige, koje će nam olakšati torbu. Laži. Torba mi je teža nego u osnovnoj. Nosim i knjige i tablet.

• Maša Gerdević, Eni Jordano, Bruna Pleše, 1.a

Šugavih 10% moje svakodnevnicе

A di je granica?

Imam 18 godina. Nisam dijete, ali još ne spadam u odrasle. Što smijem, što ne? Ne bih se trebala igrati s lutkicama, ali noćni život mi ipak i dalje ograničavaju roditelji jer sam ja – „premlada da piješ, pušiš, budeš vani do zore!“ Koja je granica? Zašto me malena curica gleda s oduševljenjem i oslovjava sa Vi, dok sam naučiti.

Za 45% stvari koje želim napraviti sam premlada, za onih drugih 45% prestara. Ostaje mi onih šugavih 10% moje svakodnevnicе. Spavam, učim, perem pod i bacam smeće. Izluđuje me što stalno prelazim tu nevidljivu granicu. Ne dozvoljavate mi da budem odrasla jer kako ču JA živjeti samostalno, biti ozbiljna, rješavati sama svoja sranja. S druge strane, ne dopuštate mi da ostanem dijete jer tko je vidio djevojku od 18 godina da ispravan fakultet, da se ludira? Tražite od nas da odaberemo mlađoj sestri, odrastemo. Tražite da si isplaniramo sljedećih 5 godina života, a vi, dragi odrasli, ne znate što ćete sutra kuhati za ručak. Pa di je granica?

Lucija Bravdica, 4.a

Mihovil Poropat, I.c

Besplatne knjige i tabletii, sve je to super. Da je lakše jest, ali nije to ono što nam je obećano. Sve je dobro zamisljeno, no ne i dobro izvedeno. Neke knjige još nisu došle, a tabletii su koma. Spori su, jako spori. „Okej, preživjet ću“, misliš si prvi dan. Nakon par dana shvatiš da nećeš. Kartice nekim ne rade, ne radi taj obećani Internet koji ćeš moći koristiti nakon škole. Tabletii, jadni, nemaju kamere, a za većinu udžbenika nam treba da skeniramo kod koji nas vodi na dodatne zadatke. Osobi koja ih je naručivala bih preporučio da svoj posao proba raditi na njima umjesto na svojem skupom tabletu ili kompjuteru dok se vozi u luksuznom autu... Učionice nisu najbolje opremljene, većina profesora nema zvučnike pa svako toliko uđe neki učenik i pita

„Imate li zvučnike?“. Mislim da ova država nije spremna na to što je zapisano na papiru, spremna je samo na to što imamo i dok ne nabavimo potrebne stvari i ispunjavamo rokove neće to biti na 100%. Na roditeljskom sastanku rečeno je da smo dobro prošli, jer ih učenici u školama koje nisu u eksperimentalnom programu moraju platiti. Sve je to prepunuhanato, a pokušavaju nam i zamazati oči kako je sve super. Nažalost, živimo u državi gdje političari vole obećavati stvari koje ne mogu ispuniti...

Mens sana in corpore sano

Tlaka mi je čim na rasporedu piše - tjelesni (da ne bude uvrijeđenih: tjelesna i zdravstvena kultura). Torba ga tebi ako ti se nije dalo još i tenisice staviti u torbu, nego si se odlučila na samouništenje, pa su ti tanašne tenisice na nogama (!), a vani je -6 i reuma ti ne gine već za koju godinu zbog od hladnoće skamenjenih golih zglobova. Viva TZK!

Uđemo u onu dvoranu, prozor je otvoren, ne da ti se živeti, jedva čekaš marendu, ne zbog sendviča, nego da konačno zapališ tu cigaru. Jedan od učenika vas razgiba, tek tako, nemoguća misija nad atrofiranim mišićima jer smo dan prije sjedili sedam sati za knjigom zbog ispita iz kemije.

Na repertoaru košarka, profesor nešto promumlja, pokaže s loptom, a nitko nema blage veze što bi sad trebalo napraviti, oprostite gospodine S. Petominutno preskakanje vijače. Wtf!? Petominutno preskakanje vijače. Wtf!? trbušnjaka za peticu. Prsti-čekić-prsti? Čekićem po prstima?! Ne znam za vas, ali ja sam se u PRHG s ovim stvarima

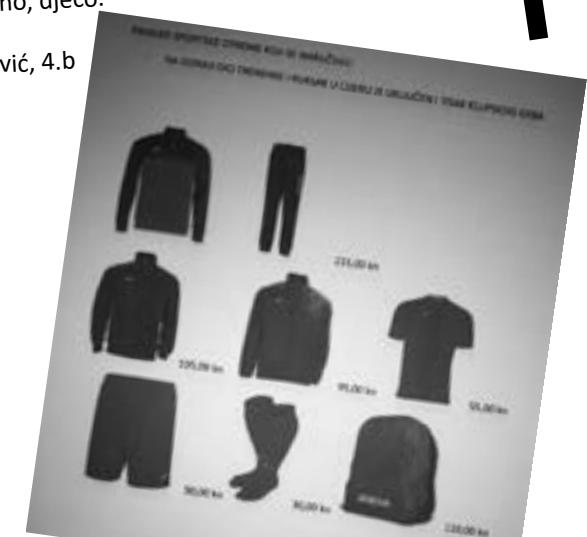
Tlaka mi je čim na rasporedu piše - tjelesni

susrela prvi put u životu.

Je, je, fizička aktivnost je važna za naše i vaše tijelo i zdravlje, za dobru fotku na Instagramu (iako su filteri još i bolji), ali zar još i ocjena za to? Zašto nas gimnazijalce (mislioce, iako je i to diskutabilno), maltretirati s trbušnjacima, čučnjevima, smećom i svakakvim čudima? Zašto se samo ne bismo mogli razgibati, istegnuti ili čak i meditirati? Dajte nam tih 45 minuta za opuštanje u tom jebenom školskom danu, da moš odahnuti i opustiti se. Umjesto da se žvciraš jer ne možeš napraviti dvokorak ili te strah gornjeg servisa iz odbojke. A poslije te čeka još i kemija...

Ponavljat će se (iako me to poprilično kod drugih nervira), ali ipak hoću, jer repetitor est mater studiorum, badminton, lagani fitness trening, jogi ili meditacija bili bi savršeni za opuštanje i treniranje tijela, a bogami i uma – toga, nama gimnazijalcima, ključnog mišića. Zar ne može samo jedan predmet biti ocjenjivanje-free? Nadajmo se nekoj promjeni, mens sana in corpore sano, djeco.

Ela Maljković, 4.b

KAD JE PRAVO VRIJEME ?

Smatraš li da su za vezu bitne godine? Kada smo spremni za vezu? Koja je idealna razlika u godinama? Sve su to neka od pitanja u anketi na koju su odgovarali učenici naše gimnazije. Uglavnom sam pitala maturante, nekako se očekuje da oni budu najzrelij i najkompetentniji da odgovore na ta pitanja.

Smatraš li da su za vezu bitne godine?

Da 41.9 %

Ne 58.1%

Definitivno osjetljiva tema, pogotovo kad odnosi izmiču kontroli i ne spadaju pod „normalne“. Većina smatra da ipak sve na kraju ovise od osobe do osobe te da je osoba zrela za vezu kad to ona sama osjeti, može to biti sa šesnaest, a granice ipak postoje. Maturanti misle da nije pametno ulaziti u veze prije 16. godine, a tek smo s 20 spremni za ozbiljnije odnose. Više od pola maturanata smatra kako za vezu nisu bitne razlike u godinama, ali je jedna stvar ipak bitna - da je mlađa osoba punoljetna.

Koja je po tebi prihvatljiva dobna razlika između dečka i cure?

10 godina, ali pod uvjetom da su oboje punoljetni

Ne veća od 20 god.

Mislim da nije bitno.

4 do 5 godina

Najviše 8 godina.

Ako su oboje punoljetni, onda razlika medu godinama nije toliko bitna, ako je netko od njih maloljetan, onda dobna razlika ne smije biti prevelika, oko 10 godina.

Ovisi o starosti partnera; za tinejdžera bi dobna razlika trebala biti manja, a za osobu u srednjim godinama razlika može biti značajna.

Nebitno.

Ovisi o dobi. Ako netko ima 16, 2 godine je puno. Ako netko ima 18, 5 godina je još okej, a kasnije postaju godina manje bitne.

Neka relativno normalna, neće ona bit neka mama ili baba, a ti kršan momak ili obrnuto.

nema granice

1-2 godine

Ovisi o godinama, nije isto kod tinejdžera i nekog od pedeset godina.

Naime, svakako smatram da godine nisu bitne, ali treba ocijeniti u kojem trenutku nisu više bitne. Svakako bi se svi složili da djevojčici od 14 godina ne pristaje biti s čovjekom od 20 ili više.

Ovisi koliko su godina imali na početku veze.

Aaaaaaaaaaaaaaa

Sve je okej.

GODINE (NI)SU VAŽNE

Kako si se
osjećao/la?

Čudno.

Bas fino.

Osoba koja se meni upucavala bila je dosta starije od mene, mislim da je najpametnije takve jednostavno udaljiti od sebe.

Čudno, ali ništa pretjerano neobično.

Neugodno, ugroženo...

Zbunjeno malo.

Nije mi bilo svejedno, bili su dosta stariji.

Važno i posebno (ako je stariji 2/3 godine) ali kada je bilo starije od toga onda odvratno.

Kada je to bila osoba od 20 i koje godine, nisam se osjecala loše, ali kada je to bio muškarac od 50 godina, iskreno sam se zabrinula.

Išao mi je na živce jer je bio iritantan.

Osjećala sam se normalno.

Nije me baš bilo pretjerano briga.

Laskalo mi je.

Bila je dosta starija žena, ali godilo mi je svejedno.

A, ono, super!

Šou!

Ne baš pretjerano neugodno jer nije bio previše stariji.

Osjećala sam se isto kao i da mi se netko moje dobi upucavao.

A kad priča prestaje biti okej?

Čak je 84% maturanata imalo iskustvo da im se upucavao netko stariji. Dakle, muškarac/žena za koje ti je odmah jasno da je razlika u godinama poprilična,

Ok

Sasvim u redu jer mi se sviđala ta osoba.

Starije i bolje.

Starije sam se osjećala i nije mi bilo ugodno.

Odvratno.

Ovisi tko je bila ta osoba.

Bio sam polaskan ;)

Polaskano, ali fuj!

Ovisi u upornosti.

Ponekad ugroženo.

Ovisi koliko stariji.

Nije mi bilo važno.

Neugodno jer su imali više od 50 god.

Gringala sam.

Polaskano, ali u isto vrijeme sam znala da mentalno nisam spremna.

Ako je bio neugodan, neugodno, a ako nije, ovisi.

Ne, najugodnije kad je bio netko 10 ili više godina stariji.

Moćno.

Zaključak ... i važne su i nisu. Ali, ako nekoga volite, onda se volite!

Domenika Puljek, 4.d

„PA MENE OSOBNO NIJE SRAM.

Da ne živim u toliko toksičnom i homofobnom društvu bilo bi mi lakše definirano. Meni su moji osjećaji priredni jer ne znam ništa drugo.“

„Ma ne znam šta da kažem samo ih treba razbit...“

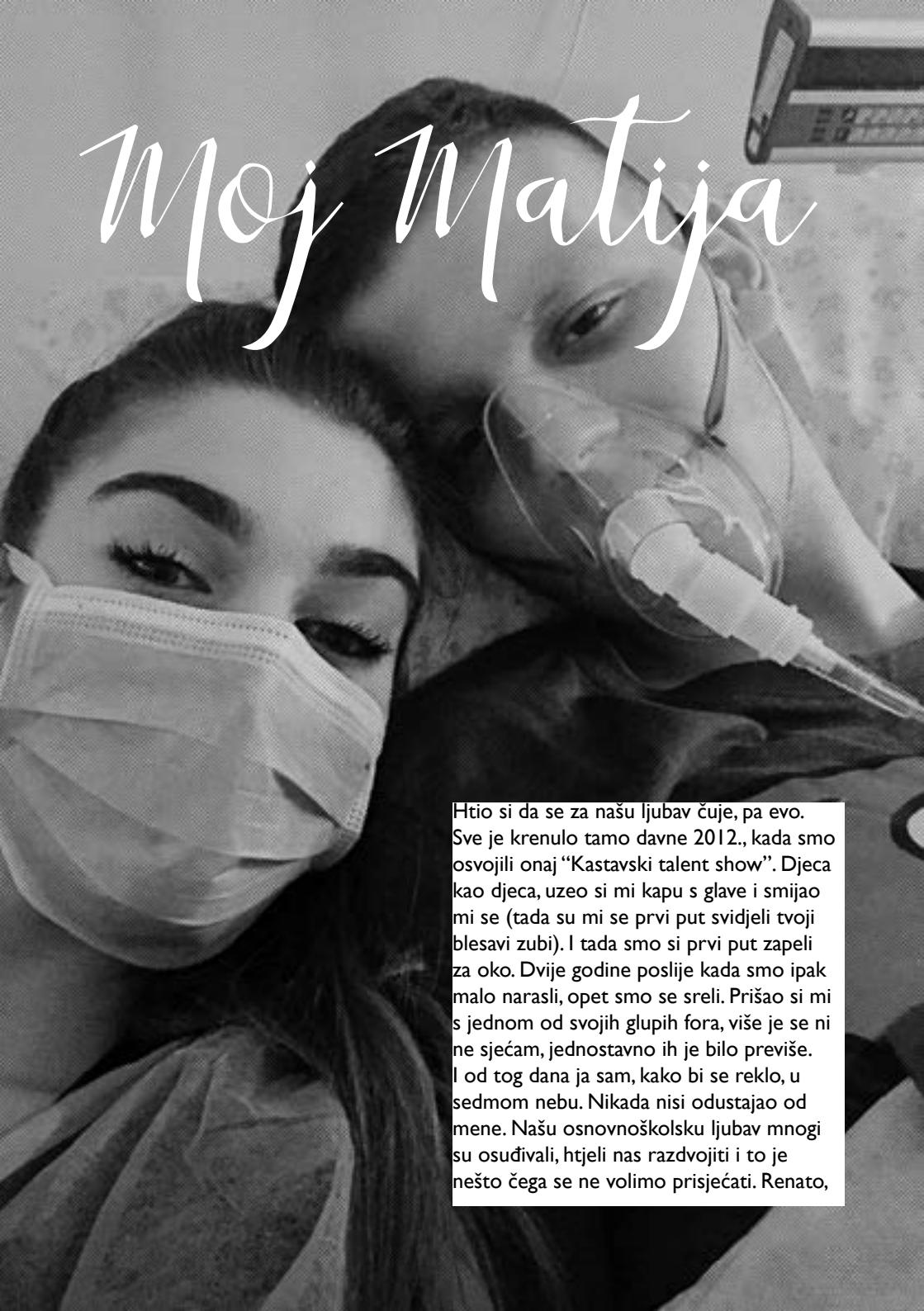
„LJUBAV JE LJUBAV.

Nj individualcu je da odabere koga će voljeti.“

„Kako neko može biti peder? Pa majku im jebem!“

„Smatram bitnim da bi svi trebali biti više otvoreniji jer nečija seksualnost ne bi trebala određivati ništa o osobi.“

Moj Matija

Htio si da se za našu ljubav čuje, pa evo. Sve je krenulo tamo davne 2012., kada smo osvojili onaj "Kastavski talent show". Djeca kao djeca, uzeo si mi kapu s glave i smijao mi se (tada su mi se prvi put svidjeli tvoji blesavi zubi). I tada smo si prvi put zapeli za oko. Dvije godine poslije kada smo ipak malo narasli, opet smo se sreli. Prišao si mi s jednom od svojih glupih fora, više je se nije sjećam, jednostavno ih je bilo previše. I od tog dana ja sam, kako bi se reklo, u sedmom nebu. Nikada nisi odustajao od mene. Našu osnovnoškolsku ljubav mnogi su osuđivali, htjeli nas razdvojiti i to je nešto čega se ne volimo prisjećati. Renato,

Moj Mati, moj borac, moja zvijer...

naš najbolji prijatelj (i Nikola, nisam te zaboravila). Da nije bilo njega, možda ne bi doživjeli najljepšu stvar na svijetu, ljubav. Oni su jedini znali koliko smo stvoreni jedno za drugo. Život nas je opet vratio jedno drugome, ali nismo bili onoliko sretni koliko smo htjeli. Opet si završio u bolnici, na kemoterapiji. Ni to nam nije bila prepreka. Govorili smo, ništa ideš to odraditi, pluća će se očistiti, a onda se selimo na Santorini. Oduvijek smo maštali o tome gradu. U ovome kratkom vremenu doživjela sam nešto što neću više nikada. Pružio si mi toliko ljubavi, toliko smijeha i prekrasnih trenutaka. Iako si patio, svaki dan. Znam da si mi lagao kad kažeš da te ne boli, samo da bi ja bila sretna. Nikada neću zaboraviti trenutak kada smo nakon toliko vremena izašli na zrak. Taj osmijeh na tvome licu kada si ga udahnuo dok smo sjedili na bolničkoj terasi. Ovih zadnjih mjesec dana bili su najteži dani u našem životu, ali opet smo učinili sve da nam bude lijepo. Bili smo si razlog za osmijeh, nada da će sve biti dobro. Život nije uvijek onakav kakvog smo ga zamišljali, ali ti si moj učinio ljepšim. Bili smo zajedno do zadnjeg trenutka. Ostavili smo svoje

tragove ljubavi i pokazali što znači stvarno voljeti. Pokazali smo pravu ljubav. Učinio si me boljom osobom, pozitivnijom, naučio me da vjerujem u sebe i nikada ne odustajem. Preodređen si za velike stvari i trebao si mijenjati svijet. Ti sada gore trčiš, jedeš lubenice i Oreo kekse. I igras svoju košarku, napokon. Pozdravi tatu i ostale, i čuvaj mamu i mene. Ti si naš anđeo, naš heroj.

Tvoja zelenooka te voli zauvijek i jedva čeka da te ponovno sretne, da nastavimo gdje smo stali jer ovo nije kraj...

P.S. Ovim putem htjela bi se zahvaliti onkologiji što su mi dopustili da dolazim svaki dan, svojoj razrednici Ana-Mariji Avdagić i Prvoj riječkoj hrvatskoj gimnaziji što su mi izašli u susret, treneru Matku, naravno svojoj obitelji koja me podupirala i prijateljima koji su bili uz mene cijelo vrijeme. Hvala vam!

Lorena Tolić, 3.e

Moja bliska prijateljica SRBENKA

Dokumentarnim filmom Srbenka otvorena je ovoogodišnja kinosezona 2018./2019. u Art-kinu. Ono što ovaj film čini posebnim je činjenica da glavnu ulogu u filmu ima učenica naše škole - ██████████, moja bliska prijateljica.

Kada je imala 7 godina, ██████████ je upitala mamu: „Mama, pa šta sam ja Srbenka?“ Srbenka je Srpkinja, do tada nije znala da se kaže Srpkinja, a i oduvijek se osjećala kao Hrvatica. Tim se izgovaranjem nacionalne

pripadnosti ██████████ počela osjećati kao stranac u svom okruženju. Redatelj filma Nebojša Slijepčević nije planirao snimiti dokumentarac, htio je snimiti proces stvaranja Olivera Frlića, proces nastajanja predstave Aleksandra Zec, predstave o djevojčici srpske nacionalnosti koju su 7. prosinca 1991. na Sljemenu ubili pripadnici Hrvatskog ministarstva unutarnjih poslova.

██████████ u toj predstavi glumi Aleksandrinu vršnjakinju, to je trebala biti njezina jedina uloga, no ubrzo nakon početka snimanja fokus s predstave prelazi na nju. Nebojša Slijepčević je primijetio kako Ninu nešto muči, bila je distancirana i pomalo zamišljena. Ubrzo se otkrilo da je ██████████ Srpkinja i da je u

Srbenka može biti i priča o curi iz Rijeke koja predstavlja sve ljude koji trpe bilo kakav oblik nasilja zbog nečega na što oni nemaju utjecaj, što nisu birali.

osnovnoj školi zbog toga malteretiraju. Njezina su negativna iskustva bila svima iznenadenje, nitko nije bio svjestan činjenice da je nacionalna diskriminacija prisutna i u postratnim generacijama. Kako generacija koja nije iskusila grozote rata može toliko mrziti druge samo zbog njihove nacionalnosti?

Ovaj problem je zapravo veoma prisutan u našem društву, tko nego mi, koji odrastamo u postratnoj generaciji mrzitelja. Da, postoje i mrze mlađi, vrlo mlađi ljudi! Svakodnevno možete naći na klinca od 12 godina koji se sa svojom ekipom dere kako svi Srbi zasluzu gorjeti u paklu zbog toga što su radili tijekom rata. Kad čujete takva sranja, samo pomislite na ██████████, tj. Srbenku, ma na sve ██████████, nisu učinili absolutno ništa kako bi povrijedili druge, nego, jebiga, baka im se rodila u nekom selu u Srbiji i sada su oni krivi za sve hrvatske

žrtve tijekom Domovinskog rata. I možda shvatite koliko mora biti grozno konstantno slušati takve gluposti i trpjeti kojekakva omalovažavanja. Danas Srbi, sutra netko drugi.

Srbenka može biti i priča o curi iz Rijeke koja predstavlja sve ljude koji trpe bilo kakav oblik nasilja zbog nečega na što oni nemaju utjecaj, što nisu birali, kao što je nacionalnost. Zašto bi ona ili bilo tko drugi, zbog nečega što se dogodilo prije nego li je uopće bila u planu, moralu slušati neslane šale i komentare pune mržnje? I to samo zato što su nekom klinicu njegovi tata ili mama rekli kako treba mrziti sve Srbe.

Tea Žeželić, 3.b

Proustov upitnik

Tinejdžer Marcel Proust (inače znate ga kao francuskog romanopisca, autora romana *U potrazi za izgubljenim vremenom*) 1890. godine odgovorio je na pitanja u spomenaru prijateljice, a danas ta pitanja znamo kao Proustov upitnik. Postao je popularno sredstvo intervjuiranja ljudi pa

ga magazin *Vanity Fair* ima na svojoj zadnjoj stranici gdje na njega odgovaraju slavne osobe. Povedeni i zavedeni njihovim primjerom, imamo ga i u Kultu. Nekoliko je osebujnih figura sa školskih hodnika odgovorilo na pitanja, a među njima je i jedna ozbiljno slavna - [] - ključ za film Srbenka.

Što je za tebe savršena sreća?

Stanje u kojem se smiješim bez da imam razloga, čisto zbog dobre energije i manjka problema.

Koji je tvoj najveći strah?

Moj najveći strah je da ću umrijeti bez da ostvarim svoj potencijal, kojemu još doduše ni ne znam opseg.

"Live life to the fullest" mi je najviši cilj i smatram da ako nije ostvaren, život nema nekog posebnog smisla.

S kojom se povijesnom osobom možeš identificirati?

Stvarno ne znam. Trebalo bi mi puno analiziranja, ali mislim da ni tada ne bih mogla odgovoriti jer sam još u fazi u kojoj pokušavam shvatiti tko sam ja sama. Teško je usporedjivati se s drugima (osobito poznatim ličnostima) jer o većini znamo manje-više neke generalne stvari, dok se osobno više volim povezivati s ljudima na onoj "skrivenoj" razini.

Kojoj se živoj osobi najviše diviš?

Ponovno, pitanje na koje ne mogu dati odgovor. Mrzim favoritizirati, pogotovo u ovome pitanju s obzirom na to da je toliko ljudi doprinijelo ovome svijetu, puno više nego što je uzelo od njega.

Koju svoju osobinu najteže podnosiš?

Uff, ima dosta osobina koje kod sebe ne volim, ali mislim da je jedna od najgorih ponos. Imam tendencije olako gubiti ljudе zbog ponosa... Uz njega, naravno,

MARSEL PRUST

ide tvrdoglavost ruku pod ruku.

Koja je tvoja najveća ekstravagancija?

Koja nije? Iznimno sam dramatična osoba i baš znam imati "diva" momente iz neobrazloživih razloga.

Koju osobinu ličnosti smatraš precijenjenjom?

Varira ovisno o tome tko me živcira u kojem momentu. Trenutno je to otvorenost u smislu druželjubivosti. Možda upravo zato što sam socially awkward/anxious, ali općenito to ne smatram osobinom koja je stečena radom na karakteru, već je u većini slučajeva urođena poput, primjerice, vida. Mislim da karakteristike oko kojih se ljudi trude nisu dovoljno cijenjene. Sve mi se to malo čini paradoksalno...

U kojim situacijama lažeš?

U doslovno svim. Stekla sam tu naviku da lažem čak i kad ne trebam samo zato što je lakše. Možda je malo sociopatski, ali gotovo nikada se ne osjećam loše zbog toga. Naravno, s prijateljima nastojim imati čim iskreniji odnos.

Što ti se ne sviđa u tvojem fizičkom izgledu?

Ovo mi je vjerojatno najgore pitanje jer sam što se fizičkog dijela tiče iznimno nesigurna osoba krcata kompleksima. Na svojem tijelu ne volim ništa osim visine, a na glavi/licu volim oči, obrve i kosu. I gornji dio nosa mi je ok.

Koje riječi ili rečenice prečesto koristiš?

Kako kad. Najčešće pokupim fraze od drugih ljudi i drže me od par dana do par mjeseci, ništa trajno. Sada me počinje hvatat riječ "gro" koju sam čula možda 3 puta od frenda iz Zg i ni ne znam što znači.

Zbog čega se u životu najviše kaješ?

Zbog svega i svačega. Imam gadnu narav i to se masovno odražava na mojoj životu. Jedna od najvećih grešaka je ta da sam okončala dvanaestogodišnje prijateljstvo s dvije

najbolje prijateljice oko IZNIMNO trivijalne stvari.

Kako se trenutno osjećaš?

Hmm... valjda u redu. Puno mi se toga vrzma po glavi, po običaju, imam 4 ispita, a kampanjac sam samo takav pa i malo contemplainam oko toga. Osim toga, malo prazno, I guess.

Što smatraš svojim najvećim uspjehom?

U 6. razredu moja pjesma je završila 2. na županijskom. Poslije je profesorica shvatila da je slučajno poslala pjesmu od moje prijateljice i potpisala ju kao moju... Općenito se tako osjećam u svezi svih mojih "uspjeha".

Ako bi se nakon smrti vratio/la na ovaj svijet kao osoba ili kao predmet, što bi bio/bila?

Tužna vrba. Aha, biljke se ne računaju... Još tužnija vrba.

Što je najdragocjenije što imaš u svome životu?

Voljela bih reći ljudi, ali oni dolaze i odlaze konstantno. Mislim da je najdragocjenije ono nešto malo volje i nade koje imam.

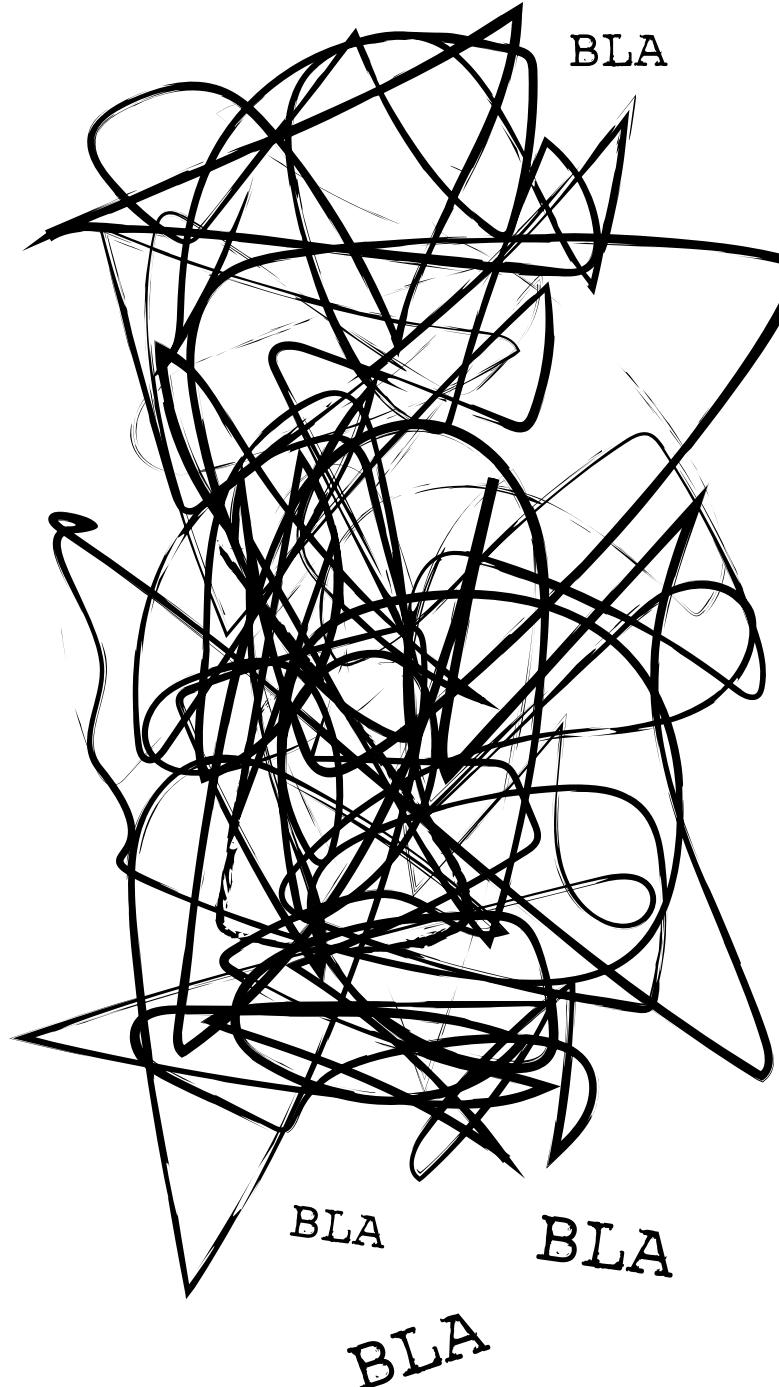
Šta je za tebe oličenje patnje?

Izgubiti sve i ne moći

BLA BLA

BLA

BLA

nastaviti ili gledati kako se nešto raspada i ne moći ništa poduzeti.

Kojim bi se zanimanjem najviše volio/voljela baviti?

Uvijek sammislila da je to gluma, ali polako mi se čini da bi mogla biti nezdrava za moje mentalno zdravlje. PR, slastičarka, nobelovka... Ništa posebno.

Tko su ti uzori u životu?

Stvarno nemam uzora, jako sam egocentrična i pokušavam se razviti kao individua, a i s tim da mi se karakter mijenja svakih godinu dana bilo bi teško imati uzora.

Tko je tvoj omiljeni fiktivni junak?

Nije baš u feminističkom duhu, ali jako volim femme fatale likove. Prva mi napamet pada Jessica Rabbit.

Što najviše mrziš?

Sebe. I ljude koji hrakču nasred ceste, ili bilo gdje. I ljude koji mi jedu hranu bez da pitaju, ofc.

Kako bi volio/voljela umrijeti?

Deprimira me samo razmišljanje o tome, ali uz nekoga koga volim i bez bolova.

Koji je tvoj moto/geslo?

Ajde, nemam inspiracije, nisam lifestyle guru (cry) pa ću ponovit onu "live life to the fullest".

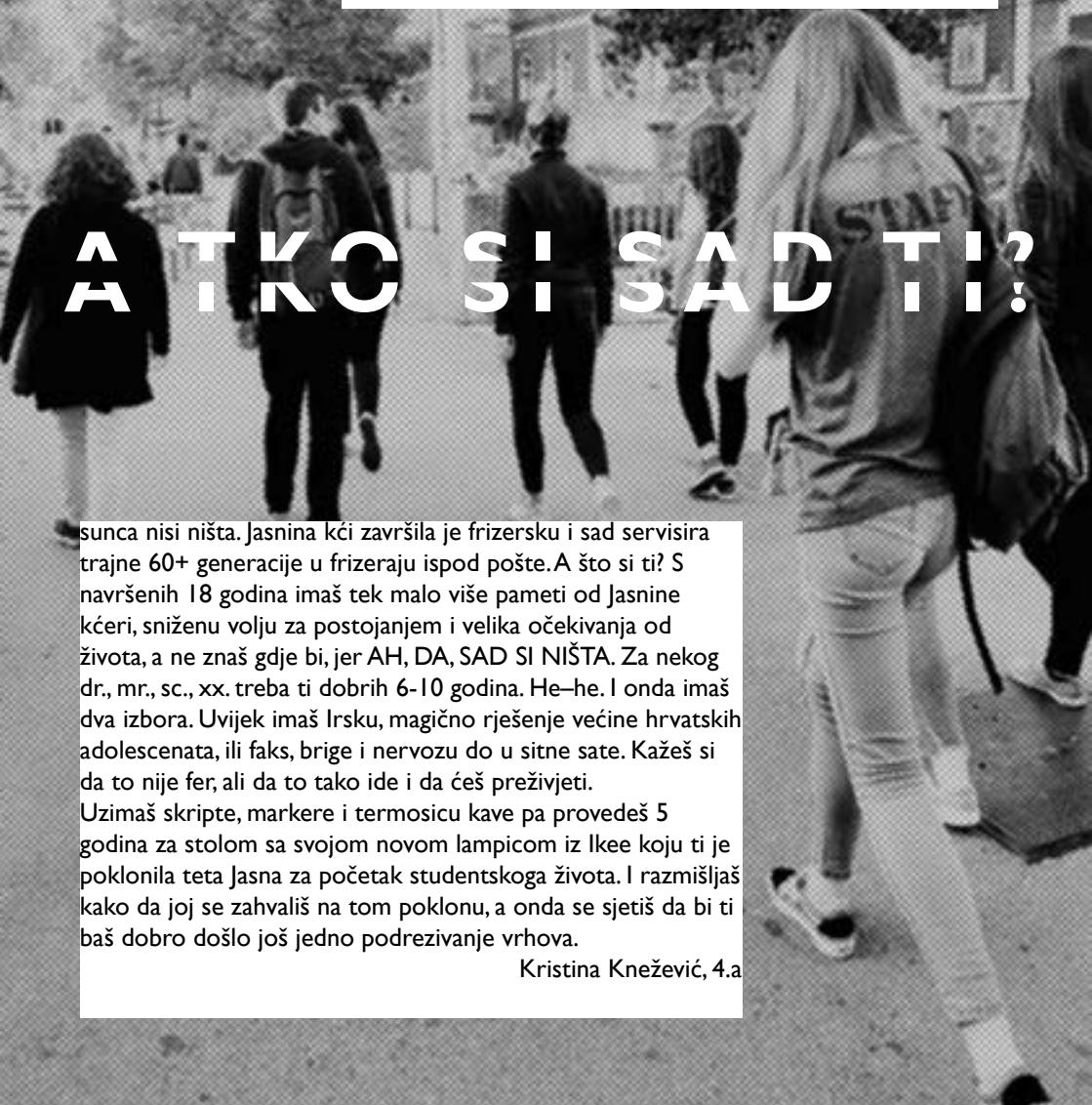
Koja je tvoja najizraženija karakterna osobina?

Nažalost, mislim da tvrdoglavost/upornost.

Gimnazija. Zvući ono, pametno. A da, i lijepo. Lijepo tvojoj mami koja se na kavi s frendicom s posla hvali: „Ma, sve je super, upisala mi je gimnaziju... A tvoja kćer, Jasna? Gdje je ona? Aha... u obrtničkoj...“ Minuta šutnje.

Sve vi, drage mame, možda se Jasna sad osjeća posrano i možda ste vi sebi digle ego, no ne zaboravite da će Jasmina kći uskoro mlatiti svoju kintu dok ja budem, ah, što? Mlatila svime, osim kintom. Osigurana budućnost, fakultet, idealan posao, još idealnija plaća, stan od 150 kvadrata, život u inozemstvu i slanje čestitki doma za Božić. To osigurava upis u gimnaziju? Yeah, I don't think so.

Nakon što četiri godine provedeš u suživotu sa zgradom boje

sunca nisi ništa. Jasmina kći završila je frizersku i sad servisiraju trajne 60+ generacije u frizeraju ispod pošte. A što si ti? S navršenih 18 godina imаш tek malo više pameti od Jasnine kćeri, snijenu volju za postojanjem i velika očekivanja od života, a ne znaš gdje bi, jer AH, DA, SAD SI NIŠTA. Za nekog dr., mr., sc., xx. treba ti dobro 6-10 godina. He-he. I onda imаш dva izbora. Uvijek imaš lirsку, magično rješenje većine hrvatskih adolescenata, ili faks, brige i nervozu do u sitne sate. Kažeš si da to nije fer, ali da to tako ide i da ćeš preživjeti. Uzimaš skripte, markere i termosicu kave pa provedeš 5 godina za stolom sa svojom novom lampicom iz IKEE koju ti je poklonila teta Jasna za početak studentskoga života. I razmišljaš kako da joj se zahvališ na tom poklonu, a onda se sjetiš da bi ti baš dobro došlo još jedno podrezivanje vrhova.

Kristina Knežević, 4.a

K
a
k
o
j
a
v
i
d
i
m
s
r
e
d
n
j
u
š
k
o
l
u
?

Ako me ovo pitate u 7 ujutro dok iznova slušam onaj odvratni zvuk alarma znajući da se moram ustati i spremiti se za školu, vjerojatno nećete ni dobiti odgovor jer mi je na pamti samo kako ću opet zaspasti. Tako otprilike započinje svaki dan... A zname ono, „imaš školu popodne, možeš se naspavati“? E, upravo je to jedna od najvećih laži koju sam čula tijekom svojeg srednjoškolskog obrazovanja, a ide taman uz onu „to vam neće biti u ispitu, pročitajte jednom, tako da zname o čemu se radi“. Hahaha, baš!

Da, ne volim baš tu školu i cijenim svoj san koji mi ona oduzima već četiri godine. I bit ću iskrena, što je kraj bliže, sve mu se više radujem. Da, da... bilo je tu lijepih trenutaka, izleti, novi prijatelji, prve ljubavi, a i odrastanje... i zahvalna sam ja na tim trenucima, ali kad je dosta, dosta je... a nama, maturantima je sada stvarno dosta. Borim se sa 17 predmeta (koji su svi jednakobitni, ne daj Bože da nešto ne trebamo učiti) i odlučujem na koji ću faks. Ponavlja se isto pitanje na dnevnoj bazi: Na koji ćeš faks? Jesi već upisala pripreme za maturu? A nastavlja se razrednim raspravama hoćemo li na još jedan izlet ili ćemo imati maturalnu zabavu.

Ajde, nije sve tako crno. Tu je taj divni petak koji sve uljepša, kao i sve one kave kad nemamo neki sat. Savjet profesorima koji se upisu kad imamo prazan sat: Ne radite nam to jer ionako nema smisla, nećemo ništa raditi nego se žaliti što nemamo prazan sat! I naravno, da ne zaboravim na kolegicu iz klupe koja te nasmije kad ti nije do života koliko ti se ne da više tu sjediti. Tako da, da, ima to i svojih čari i onda se više nemam što posebno žaliti.

Teško i zabavno, svi su preživjeli do sada pa ću (valjda) i ja.

Leonarda Kutleša, 4.b

koračao je **dosadnim**
školskim **glasnim**
hodnikom

Koračao je dosadnim, glasnim školskim hodnikom i razmišljao o tome kako bi mogao šmugnuti iz škole, jer preživjeti sedam sati u njoj mogu samo oni koje zanima.

Odzvonio je za početak sata i onaj kojega ne zanima izletio je brzinom svjetlosti iz školske zgrade i uputio se u nove avanture.

Naš glavni junak, čije ime moramo tajiti da ne bi stekao preveliku popularnost i slavu, maturant je neke žblj gimnazije. Nije htio biti тамо у тој gimnaziji u desnoj rupi, nije bio sretan što је тамо, ali što se može...

Teško je povjerovati, ali taj momak koji je maturant, nije nezaintersiran inače, njega samo ne zanima njegovo školovanje, jer u njemu ne može uživati i ne može raditi stvari koje ga stvarno zanimaju.

Inače, kada nešto odluči to i napravi, iako ovaj je proces odlučivanja dugotrajan i mukotrpan... Dadadada , ali hoće! Svi ga profesori gledaju kao nekoga kome se ne da, tko ne želi, ali to nije istina! On se samo želi baviti onime što voli i čime se osjeća ispunjeno.

Kaj Jereb, 4.a

Osjećam se kao nakupina potencijala bez krila.
(Kristina Knežević, 4.a)

Tko sam ja, ne znam. Znam da mi najdraži dio dana započinje zalaskom sunca. Smrači se i vide se zvijezde. Tada izmišljam dijaloge koji se nikad neće ostvariti. (Lucija Bravdica, 4.a)

Ja sam većinom obojana u crveno, žuto ili proljetno ružičasto. Imam ja i svojih plavih i zelenih dana.
(Ema Brkića, 4.a)

S

Da budem
iskren, zadnjih par
mjeseci svoga života,
od svih silnih sranja
koja su se nasadila
na moj životni put,
ne znam ni tko sam,
ni što sam. Nadam
se da sam ipak u
nečijim očima neki
heroj. Volio bih biti.
(Filip Šupuković, 4.b)

T

Tri ujutro. Teški sat
za onoga koji vrijeme
provodi u sedmom
nebu. Ja sam više od
ove kože koju nosim.
(Eleonora Glavan, 3.a)

Ja sam zbumjeni Crnogorac koji ne zna
je li u glavi dijete ili umirovljenik. Jesam li
spreman da mi život tek krene ili da uspori
i da napokon saznam odgovor na to pitanje
– tko sam ja? (Marko Janković, 4.b)

Koji put zamišljam kako bi bilo živjeti u
osamdesetima. Slušati Wham!, Duran Duran
i Madonnu dok su bili glavni. Danas su svi
isti. Čini mi se da tada to nije bilo tako. Strah
me budućnosti. A kad me više ne bude strah
moje budućnosti, doći će napisati ovaj sastav
ponovno. Ne znam, još uvijek ne znam tko sam.
(Dora Štiberc, 4.a)

**Biti slobodna. U ovom tenutku to je
jedina stvar koju trebam i koju želim.**
(Katarina Barešić, 4.b)

K O

Voliš me, ne voliš me, nije ni bitno, jer ja
volim sebe. Tko sam ja, ja sam svašta. Ono
što želim biti, mijenjam se svakim mjesecom,
danom, satom. (Mia Maras, 4.b)

A

M

Ja sam skup različitih poruka koje
neuspješno obuzdavam, ali na lancu
ih još uvijek uspješno drži moja stara.
(Mia Kovačević, 4.b)

J A

**Moj je cilj jednostavan.
Želim biti jedna od onih
ljudi koje vidiš i odmah ih
želiš zagrliti. (Lea Sverić,
4.a)**

**Ja sebe
poznajem
koliko se može
poznavati
napornog
cimera. (Tina
Tus, 3.b)**

Živimo u svijetu gdje svi sve znaju,
a nitko ništa ne zna. Iz dana
u dan se pitam što će biti kad
ovo (PRHG) završi, ali odgovora
nema. Jednostavno ne znam.
I tako iz dana u dan, sjedim,
razmišljam o nekom svom svijetu,
kako bi izgledao moj život kada
bi se sve poklopilo, a onda ubiju
mog najdražeg repera, pustim
na glas Everybody dies in their
nightmares i psujem sve što
postoji u nadi da će me grom
pogoditi. I to je to. P.S. Nisam
suicidalan, hehe. (Fran Daskijević,
4.b)

Putevi očajnika

Kako mediji
dehumaniziraju
izbjeglice?

Zašto je informacija, a potom i empatija zamjenjena clickbait naslovima?

Zašto je informacija,
a potom i empatija,
zamjenjena clickbait
naslovima?

Ovih ste dana svi sigurno čuli o kretanju izbjeglica po Platu i riječkoj okolici, na brzinu razmislili o tome i skrenuli tu temu s umu nakon nepunih šest sekundi. No, jeste li se ikada zaista zapitali kako je tim ljudima koji nemaju hrane i krova na glavom, zašto lutaju ledenim šumama u potrazi za boljim životom, gdje idu i tko su? U rujnu i listopadu 2015. godine migracije su bile najvažnija tema svih hrvatskih mainstream medija. Tjednima smo slušali koliko izbjeglica ulazi u Hrvatsku, zašto su krenuli i kojom rutom idu. Svaki urednik vijesti složit će se da ne postoji ništa narodu zanimljivije

od nezaustavlјivog kretanja skupine očajnih ljudi prema našoj zemlji. Iz tisuća članaka i televizijskih priloga znali smo svaku sitnicu o izbjeglicama, što je u nekim izazivalo strah, u nekim empatiju. Danas o „putevima očajnika“, kako su se popularno nazivale izbjegličke rute, većina Hrvata ne zna ništa.

A zašto?

U našim se medijima više ne piše o putovanju migranata, nego o sočnim i skandaloznim anegdotama s njihovog putovanja. Urednici nisu glipi i shvaćaju da naša empatija nije mogla trajati zauvijek. Ali, opsjednutost našeg umu crnom kronikom traje oduvijek. Tako su informacije o rutama zamijenjene statistikama o broju poginulih izbjeglica, horor pričama o izbjeglicama koji (navodno) napadaju žene i policiju, vijestima o provalama u vikendice. Svaki clickbait naslov o tragedijama izbjeglica i dalje će se čitati, dijeliti, donositi profit, a našim je medijskim kućama to u interesu. Bitan je broj ljudi koji će vidjeti oglas uz vijest, ne kvaliteta i točnost vijesti.

Izbjeglice se ne koriste samo za profit, nego i za širenje straha i mržnje među ljudima. Cenzuriranjem bitnih vijesti potiče se stvaranje glasina o izbjeglicama, a nije rijetkost ni da se objavljuju neprovjerene

informacije o pojedinim migrantima koje mogu ocrniti tisuće mirosljubivih ljudi. Vijest o uhićenju izbjeglice koji je u Makedoniji ubio petoro ljudi prenijeli su svi hrvatski mediji, a nekoliko dana kasnije ispostavilo se da je ta priča u potpunosti izmišljena od strane bosanske policije kako bi se zastrašila javnost. Ispriku ili ispravak fake newsa, naravno, nije objavio niti jedan portal. A kada smo već kod fake newsa, moramo spomenuti i migracije na američkom kontinentu. Većina naslova o kretanju migranata prema SAD-u u sebi sadrži jednu riječ. Pogađate? Trump. Sveti gral clickbaita hrvatskih portala. Je li ikoga zapravo briga za migrante kad mogu čitati o tome što je Trump sada napravio i zgražati se nad njegovim postupcima? Dok slušamo samo o grozotama koje migranti rade ili kroz koje prolaze, migracije se i dalje događaju. Obitelji s malom djecom svakoga dana bez hrane i

skloništa putuju u nepoznato. Zamislite da vi i vaša obitelj morate provesti tjedan dana u šumi na Platku, daleko od svog doma, bez hrane, smrzavate se i ne znate hoćete li sutra biti u Njemačkoj ili u grobu. Svaki put kada pročitate nešto o skandalima izbjeglica, sjetite se da su tisuće ljudi od krvi i mesa, koji imaju osjećaje, razum i snove, prisiljeni odlaziti iz svojih domova zbog rata. Bilo sunce, kiša ili mećava, djeca od pet godina moraju gladna propješačiti cijelu Europu, a njihovi su roditelji u strahu jer im ne mogu obećati ni da će doživjeti sutra, kamoli bolje sutra. Naši portali svojim načinom pisanja i vijestima koje odlučuju prenositi dehumaniziraju izbjeglice i od njih rade skandalozne naslove. Nemojte si dopustiti da ih i vi dehumanizirate u svojim glavama. Dok čitate te članke, zapitajte se čitate li zaista vijesti ili samo hrpu neprovjerenih podataka koji zvuče zanimljivo jer je neznanje, kao što je Platon davno rekao, izvor svog zla.

Tomas Kurbanović, 3.b

MIGRATION

IS NOT A CRIME

Krivudavom cestom koja vodi iz Hradeca dnevno bi prošlo osam auta, dvije srne i tu i tamo kakva divlja svinja, ovisno o godišnjem dobu. Vječni mir na toj šumovitoj cesti svakodnevno je remetio policajac koji je na njoj patrolirao svaki dan i zaustavljao sedam od osam auta koji onuda prođu, najčešće iz dosade.

"Vaše cijenjeno ime, molim", policajac predugih nogu provirio je kroz prozor WW karavana 140D kako bi bolje promotrio osobu na vozačkom sjedalu. Plava kosa, naočale za vid debelih okvira, kasne dvadesete, uznemiren pogled. Ništa neobično, pomislio je. "Iv... um... Ivor Tomić", rekao je nervozno. "Samo se ponašaj normalno. Smiri se. Diši!", ponavljao je u sebi. Policajac je nezainteresirano gledao u njega, zatim izvadio blok s kaznama i počeo nešto zapisivati. "Gospodine Tomić, vozili ste 68 kilometara na sat, a ograničenje je 60. Znate li kolika je kazna za prebrzu vožnju?", pitao je monotono, razmišljajući o kraju radnog vremena za kojih dvadeset minuta. Ivor se osjećao kao da će zaplakati. "Ne znam", rekao je

drhtava glasa. Policajac ga je pogledao teških kapaka: "Mladiću, ja bih vam sada trebao naplatiti 500 kuna." Ivor je obrisao znojne ruke o svoje crne traperice i pokušao sabrati misli. U daljini se čula grmljavina. "Šta vam je ovo iza?", upitao je policajac kimajući prema neredu u stražnjem dijelu karavana. Ivoru je srce preskočilo osam taktova, a noge se oduzele. Prepuklim glasom iscijedio je: "Jastuci... jastuci, deke i popluni... pokojne tete Amelije. Nosim ih... u...u...". Zadnjim naporom moždanih vijuga sjetio se i prozborio "...u reciklažno dvorište". Policajac ga je sumnjičavo pogledao, ali se odjednom sjetio neke Amelije koja mu je predavala domaćinstvo u osnovnoj školi, sjetio se njenog rumenog lica

i zlatne kose i onog dana kada je pao dok je igrao graničara u školskom dvorištu, a ona je dotrčala i zalijepila mu flaster na ranu. Ivorovo teško disanje vratio ga je u stvarnost i policajac se sažalio nad Ivorom koji mu je u tom ogromnom autu djelovao tako sićušno, tako izgubljeno i nije mu mogao reći ništa osim: "Hajde, budi oprezniji ubuduće", pa je karavan polako otklizio niz šumsku cestu.

Trudio se slušati policajčev savjet, ali svaki put kada bi pogledao na sat uhvatila bi ga panika da će zakasniti pa bi svejedno vozio deset kilometara na sat iznad ograničenja. Znao je da radi plemenito djelo, da krši zakon zbog dobrog razloga i da će mu Bog oprostiti. Premda nije bio

religiozan, molitva mu je pružala utjehu u tim trenucima. Kada je stigao na proširenje kraj guste borove šume, video je da ga Štuka već čeka. Kao i inače, ostao je u autu i pokušao gledati u nebo i Sunce koje zalazi, ali je slučajno pogledao u retrovizor i video da je najstariji od njegovih putnika imao možda osamnaest godina. Da teta Amelija zna koliko se već ljudi pokrivalo njenim poplunima, okretala bi se u grobu kao ventilator.

Tara Martić, 3.b

Povodom održavanja 17. Festivala europske kratke priče u Rijeci je boravila književnica belgijsko-marokanskog podrijetla Rachida Lamrabet i tim smo povodom razgovarali o njezinom književnom stvaralaštvu i iskustvu (ne) pripadanja sredini i kulturi u kojoj živi.

Rachida Lamrabet

How strong inside of you is the feeling of not belonging to the world in which we live today?

It depends on the stages in my life. You know I was two when I came to Europe, to Belgium from Morocco. As a child you are not aware that there is something different, you notice there is a difference at home and at school because at school you have a different form of language we speak at home and different ways of doing things but you are not really aware that there is a big difference between yourself and the outer world. That consciousness and being aware that there is a difference comes when you grow older, when you reach puberty and ask yourself questions like who am I? Where do I belong? Who do I want to be? Who are my role models?

I'm in a situation where I am between two cultures. Some people react very good to that situation and they have a talent to organize themselves, and to take the best of both cultures but other people feel they don't belong to any of them. That is very sad. I myself was a kid that was very curious about both sides of my reality. I was interested in both worlds, I wanted to make it work and I was very eager to find my place without losing that part

of myself and my identity that my parents gave to me and I think I have succeeded in doing so.

What makes it very difficult is to balance between those two different worlds. On one side there is the home situation saying you have to hold on to a certain tradition because otherwise you will erase yourself and you will become someone else and you will eliminate yourself from family and native culture but on the other side the culture from the outside world is saying no, you have to lose aspects of your old culture because if you want to blend in, if you want to integrate yourself in our society you have to look like us so you have to throw away your religion, language, habits, traditions and you have to become like us, white Europeans. We have to acknowledge that the person that is in the middle is an individual, he or she will never be completely like their parents and the dominant culture, the person will make a blend, will create a totally new identity and that is good. We have to learn to accept that, there is a kind of hybrid identity that can be created, and that is not threatening, and that is worthy, that is beautiful... so just let it be.

A culture that closes itself up and shuts itself from the world is going to die

So instead of a new culture being something that a lot of people think is bad, we have to think that it will enrich our culture?

Yes, let's not look at the others as a kind of threat to our values and our norms and who we are and so on... Let's open up and see what they can learn from us and vice versa. I think it's the way the cultures have always functioned. A culture that closes itself up and shuts itself from the world is going to die. A culture can only survive when it gets oxygen from elsewhere...new things coming in, bad things being thrown away...changing and developing. Standing still is very dangerous. Something hybrid, something vibrant, something new can push us up, but the problem now is that we see that as a threat, we say: oh, no we have an identity, solid and unchangeable, static identity and it has to remain like that. No one can change it, we don't want to change it. But it's a myth, because identity is something fluent, like a river, it goes and changes, and it picks up things on the way and loses things on the

RAGE TICSE PRATICIZE

way. It's not static, it's moving, it's fluid, it's multi-layered and it changes. I'm not a person who I was when I was 16 years old.

Have you ever been frightened when it comes to bringing out your opinions and thoughts, when you knew it can potentially endanger your career or some other aspects of your life?

I think about that all the time and luckily for me, I still do what I want to do and say what I want to say. But I keep it in mind that it could have consequences or it can be dangerous... For instance – project Deburkanisation. I have been asked as a writer by the Goethe Institute to participate in an international artistic project. But I'm also a lawyer and these worlds touch each other in this project. The idea was to express the plurality of privacy. We more or less know what privacy is, it's a human right, it's protected, everyone has a right to privacy but the way you define privacy

is completely different than the way I do it because it is an individual right. You can have your rights and you have to stop at the border where rights of other people begin. I was thinking how I could make this very visual and I thought let me use a woman that chooses to cover up her face and that is for her the ultimate way to create her privacy. It crossed my mind that it will not be received well and that it could have some consequences. I was fired from my job and there was very harsh political reaction from the nationalistic party saying that it's an outrage that I gave voice to a woman who wears a face veil because it's against all the norms and values of western Europe, the gender equality. I was very surprised that it went that far, to be fired for an artistic project – I thought it's not going to happen because we live in Europe and others struggled to have freedom of expression, others long time ago paid a price to have freedom of expression, and now we are at a stage where we still have to pay that price. It taught me one thing. The fight for our rights is never over. You cannot say: 'Oh, we now have gender equality, let's rest.' You cannot do that, you have to continue the

battle, fighting and protecting, because there are always forces trying to take away that what you have achieved, so you have to be vigilant, you have to be well aware.

Do you regret your acts, would you do the same?

Yes, I would do the same, absolutely, because I think I did not do anything wrong. And I think it's good I did it because it makes people aware of that what I just told you. We have to continue fighting.

DEPORT

**How do you imagine an ideal world?
What is an ideal world for you?**

Oh, God... Really complex questions. My God, your teacher was right when she said you are smart. Well, as I said I believe in people, I love people, I believe people are inherently good, I don't believe people are born bad. Perhaps they are misled sometimes by fear. I believe that people make mistakes, people can fall to the ground but every day is a possibility to do better, to make the change happen. Every day we have the chance to do something better. I think life is a gift. Every day you can stand there and make a difference, for yourself, for others and the idea that every day you can start doing good things again gives me energy.

We asked you everything that we planned, it was very nice talking to you.

Oh, thank you, you are all wonderful students, I wish all were like you, we would have that positive change very quick. But I'm happy there are a lot of people who believe in that change like you do.

P.S. Dolazi teta iz organizacije ili čega već. Raspravlja s Rachidom hoće li poslje svratiti do Palacha na čitanje. Rachida govori kako ipak najprije ide do hotela. Poziva teta i nas u Palach i što je najbitnije – plaća nam cugu. Teta je zakon, da je bar više takvih ljudi!

Katja Knežević, Ela Maljković,
Domenika Puljek, Tvrto Srdoc,

Filip Šupuković, fotografkinja Mihaela
Vukelic

30. 05. 2018. Rijeka, Dnevni boravak

**Ali to nije sve, sad pronadji ostatak
intervjua...**

i tako

to...

Danas me ful zaintrigiralo jedno životno pitanje. Pokušat ću ovo napisati onako umjetnički i smart tako da dam dosta informacija, jer bi kao trebalо osvanuti u Kultu. But I doubt it...

Bilo kako bilo, svi se možemo složiti kako nam uvijek u životu nešto fali. Za neke je to nedostatak voljenje osobe, tj. dobre male ili malog. Ponekad su pare u pitanju, a ponekad slatki porok. Meni je taj porok bio voće. Zapravo, ponajviše mandarine, a u vrućim predljetnim mjesecima jagode i trešnje.

Ne znam kako vama, ali meni zbilja fali dnevna doza fruktoze. Ako kojim slučajem niste primijetili (ako niste, stvarno ste jebeno slijepi), nema više kašeta s free voćem pokraj zbornice. Nekoga je to voće guralo kroz dan. Pojesti kiselu mandarinu u petnaest do osam ujutro... neprocjenjivo. Nego da priđem na stvar. Danas me skupa s Andlovcem ugostila gospođa ravnateljica. Tbh, Jane je bila vrlo uljudna i prijazna. Dopustila je da zasjednemo u njene comfy stolce. Gospođa Jane je iznijela istinu na sunce. Ukratko, sve je zamršeno. Udugo... Čut ćete. Barem onoliko koliko sam ja razumio. Ima dosta

razloga zašto više ne uživamo u besplatnim poslasticama.

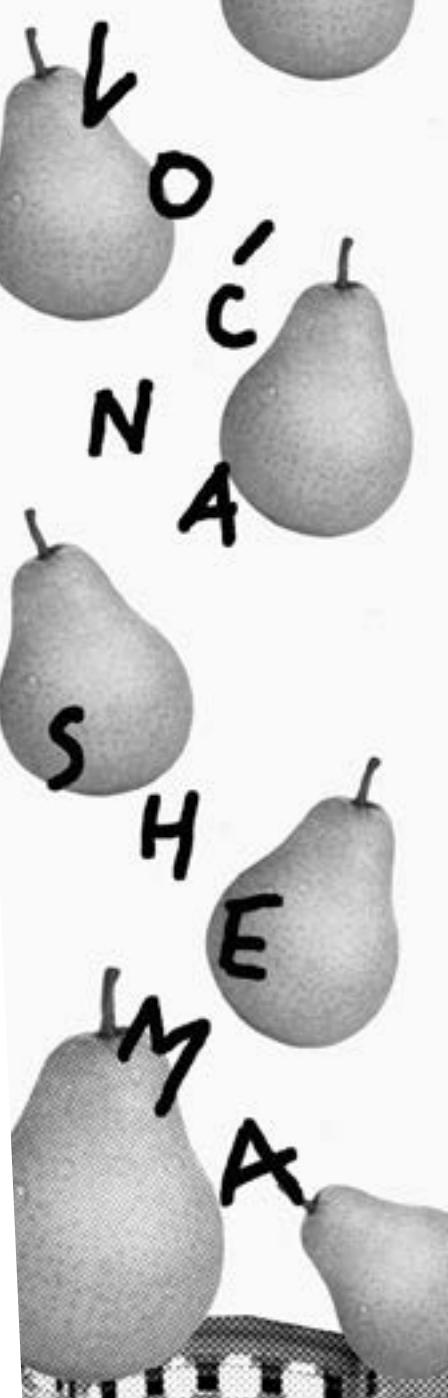
Prva i vjerojatno najbitnija stvar je da smo užasno izbirljivi. Govorim u 1.1 množine jer bih lagao da nisam i ja kriv. Nepojedeno voće bi završavalo u rukama beskućnika i ne znam koga već... pučke kuhinje. Npr. mandarina svakome šmeka, ali kada su u pitanju jabuke ili kruške, one kašete se zaobilaze u širokom luku. Žalosno je koliko je hrane propalo, a da ne bi propalo, onda se doniralo (barem smo u vlastitoj razmaženosti isplali humani). Jane kaže da su spremićice u par navrata pravile štrudle za profesore od „Ostataka“. Šta je, mamu vam? Sad bi i vi nešto slatko. E pa neće moći.

Eto, škola se ove godine isključila iz ovog programa (Školske sheme) jer osim što nije bilo isplativo zbog nas, bilo je problema i s refundiranjem. Naime, projekt se sufincira iz EU fondova pa valjda i sami slutite u čemu leži ostatak problema. Škola je plaćala i plaćala, ali refund je dolazio presporo ili, još bolje, nikako. To se sve skupa mrsilo i mrsilo.

No, još je jedna bitna stvar - dobavljači, tj. proizvođači. Naša ravnateljica kaže kako ipak ne možemo biti sigurni je li voće koje dobivamo domaće. Da, opet te crne mandarine. Vjerojatno jesu iz Neretve i tako to, ali ako ste se prošle godine pažljivo zagledali, mogli ste vidjeti da su kruške (koje niko neće isti!!!) imale talijanske naljepnice. Znam da nekima piju krv te priče o domaćem proizvodu, ali ljudi, zapitajte se treba li vam stvarno neko sranje od bogznagdje kada možete biti sigurni da jedete nešto za što ste... pa sigurni da je nekome doma dao kruh.

Bilo kako bilo, voća nema. Možemo reći da smo si za to, dobrim dijelom, sami krivi. Treba li nam biti žao? Pa rješavajte/mo to sami sa sobom. Ako baš jako žudite za vitaminima, nosite od kuće, šta da vam kažem. Sad možemo biti izbirljivi i papati ono što volimo i ...pogđaj iz koje zemlje dolazi tvoja kruška.

Filip Šupuković, 4.b

anketa!!!

ONO
SI:
ŠTO
JEDES

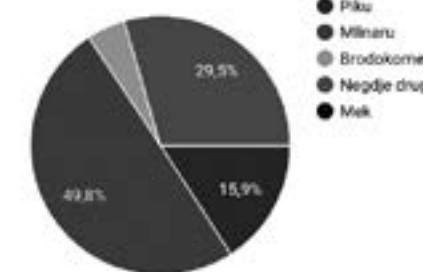
Anketa provedena na 210 đaka naše škole dokazala je da većina njih ne mari za to čime se hrani. Bitno je samo da je nepcu fino i jeftino. (Ako uopće jedu, budući da je nekima bitnije izbalaviti nekoliko cigara nego nešto pojesti, to su oni zombiji koji hodaju po školi bez energije.)

Čak 62.7% ljudi marendu kupuje, najposjećeniji su Mlinar (gotovo 50%), Pik i Mc Donalds. Neću tvrditi da ja to nikada ne radim, ali i to je još jedan općeprihvaci oblik lijerenosti. Jer puno je lakše marendu kupiti nego ustati pet minuta ranije i napraviti je doma. „Svi jednu na brzinu – pa zašto ne bih i ja?“

Svijet je cijeli navrat-nanos, pa i naš odnos prema hrani. Jedemo uglavnom ono zbog čega će biti sretne naše gustativne stanice, mozak dobiti sugar boost, ali naše tijelo baš i neće cvjetati od radosti. Užurbani način života, lijerenost i nespremnost na promjene nagnali su nas na to da jedemo ono što istraživanja nazivaju smećem. Započinje to rano, već u prvim mjesecima naših života, postajemo dio začaranog junk food kruga. Vrlo brzo su nas počeli hraniti raznim kašicama i čokolinom od kojeg bolje nutritivne

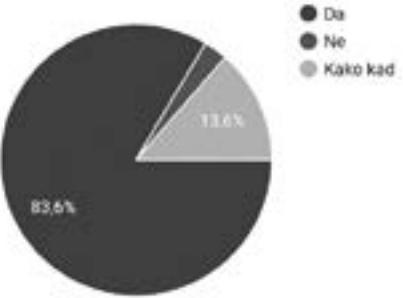
Marendu kupujem u

210 odgovora

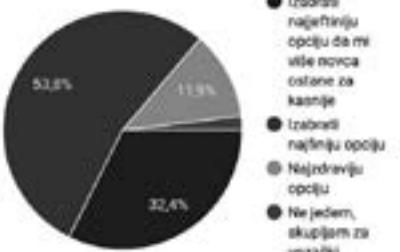
Prakticirate li marendu?

210 odgovora

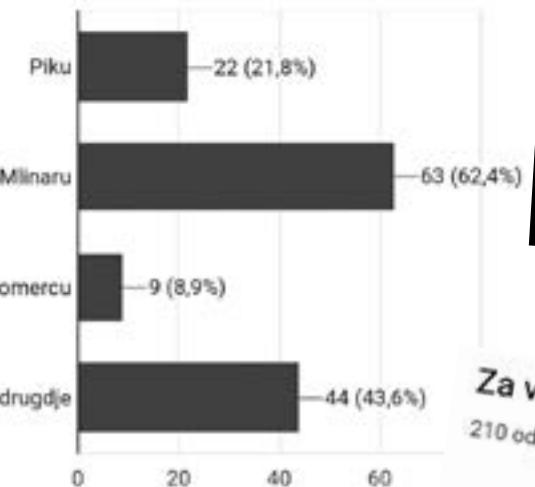
Kada kupujem marendu
trudim se

210 odgovora

Marendu kupujem u

101 odgovor

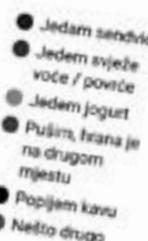

vrijednosti ima čak i pizza iz Mlinara. Po čemu se proizvođači cigareta, alkohola i drugih opojnih sredstava razlikuju od proizvođača Twixa, Marsa, Kinder Buena i ostale brze hrane koju naprosto obožavaju razne bolesti? Na njima ne piše „stvara ovisnost“, „kvari vaše zube“ ili „oslabljuje vaš imunitet“. Jedan mali članak u školskom listu neće promijeniti svijet, no možda može potaknuti na razmišljanje, čemu se od srca nadam! Paola Uroda, 4.b

Za vrijeme marenđe

210 odgovora

HRANA I HRANJENJE

Cim za stolom izjavis:
"Ja sam vegetarijanac",
svi ostali razgovori
stanu, reflektor te
obasja, svaki par očiju
se okreće i jasno možeš
vidjeti sva pitanja
u njihovim pogledima.
Zato je sjesti za stol
i pojesti obrok više od

samo toga. Osjećaš se kao da
si došao u policijsku stanicu
na ispitivanje.

Kada kažeš da si
vegetarijanac, obično prvo
ponove tu rečenicu u obliku
pitanja i s trunčicom
osuđivanja u glasu zbog čega
se osjećaš kao da si napravio

nešto krivo, iako
znaš da radiš nešto
dobro (i za sebe i za
druge), ili kao da je
odjedamput nastala
velika pukotina u tlu
razdvajajući tebe od
njih.

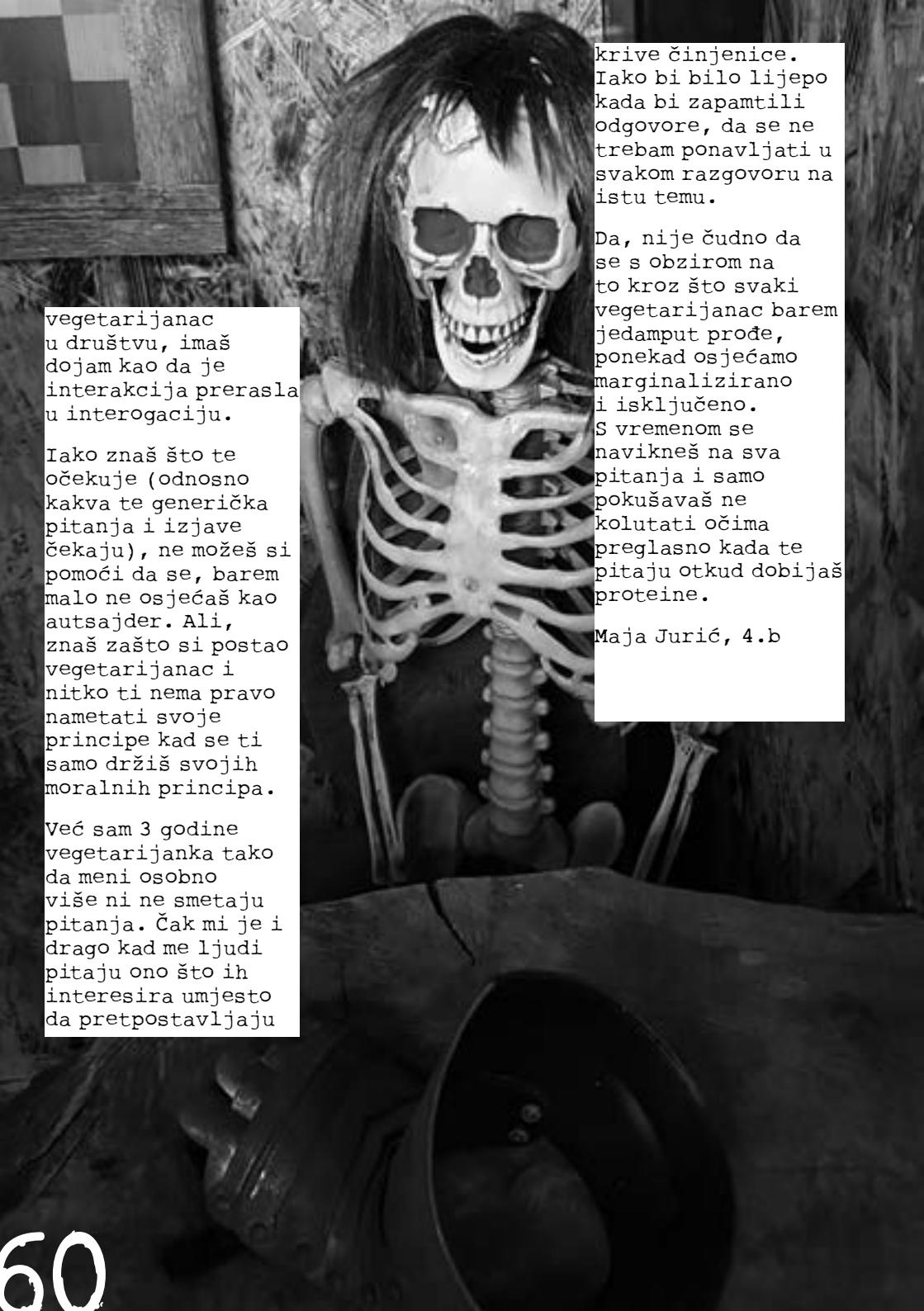
"Koliko dugo si
vegetarijanac?",
"Jesu li svi u
tvojoj obitelji
vegetarijanci?", "Ne
jedeš meso? Pa...
što ti onda uopće
jedeš?"

Nikad ne izostanu
i izjave poput:
"Ja nikad ne bih
mogao/mogla postati
vegetarijanac/
vegetarijanka."

Jednostavno previše
volim janjetinu/
pršut/drugo mesno
jelo." ili "Biljke
isto imaju osjećaje."

Rituali hranjenja
veliki su dio naše
kulture. Ručati ili
večerati s nekim
je oblik društvene
interakcije.
Za očekivati -
pozitivne. Ali, ako
si jedini

vegetarianac u društvu, imaš dojam kao da je interakcija prerasla u interrogaciju.

Iako znaš što te očekuje (odnosno kakva te generička pitanja i izjave čekaju), ne možeš si pomoći da se, barem malo ne osjećaš kao autsajder. Ali, znaš zašto si postao vegetarianac i nitko ti nema pravo nametati svoje principe kad se ti samo držiš svojih moralnih principa.

Već sam 3 godine vegetarijanka tako da meni osobno više ni ne smetaju pitanja. Čak mi je i dragو kad me ljudi pitaju ono što ih interesira umjesto da pretpostavljaju

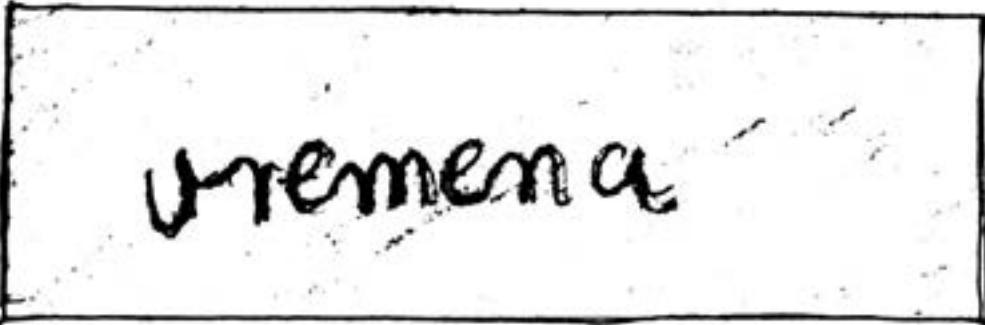
krije činjenice. Iako bi bilo lijepo kada bi zapamtili odgovore, da se ne trebam ponavljati u svakom razgovoru na istu temu.

Da, nije čudno da se s obzirom na to kroz što svaki vegetarianac barem jedamput prođe, ponekad osjećamo marginalizirano i isključeno. S vremenom se navikneš na sva pitanja i samo pokušavaš ne kolutati očima preglasno kada te pitaju otkud dobijaš proteine.

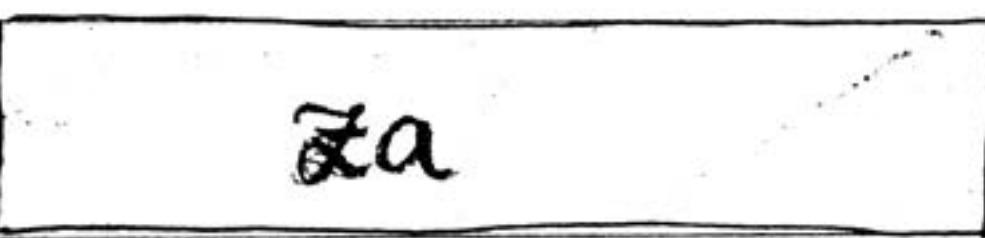
Maja Jurić, 4.b

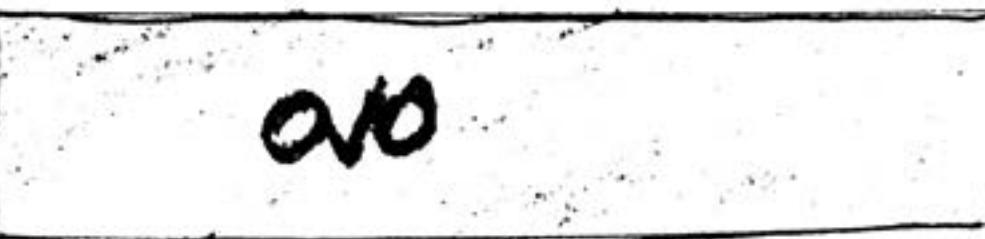
Nemam

vremena

za

ovo

Tekst Mihovil Poropat, 1.c / crtež Lena Matejčić, 1.b

Posebna vrsta muškaraca koji izgledom podsjećaju na Johnnyja Brava...

GYM BAJE

Dečki iz teretane ili, kako ih danas popularno volimo zvati, "Gym baje".

Prvo da razjasnimo što je (hm, tko je) gym baje. To je posebna vrsta muškarca koji izgledom podsjećaju na Johnnyja Brava (mišići mu imaju svoje mišice), u pripojenim majicama kupljenim na dječjem odjelu, dnevno se slikaju najmanje dva puta jer, naravno, ako nije na Instagramu, nije se ni dogodilo. Prepoznat ćeš ga u busu kada vidiš kako se drži za gornji rukohvat i napinje bicka koji te gleda i govori ti: „Ej malo, daj, pogledaj me”, iako ima još trideset slobodnih mesta gdje može sjesti.

Najdraži su mi takozvani mali Hulkovi (niski Hulkovi) koji btw ni ne mogu doseći taj famozni rukohvat. Oni od provedenih sat i pol u teretani četrdeset i pet minuta sjede ispred ogledala i pripremaju slike kako bi privukli curice i zastrašili "jadnike" koji nemaju vremena za preseravanje. Kada izađu, obavezni dress code im je: uska

Armanijeva majica, gdje se brižni "Armani" razvuče na dva metra preko njihovih teško nezamjetljivih prsa. Ne dao Bog da ga okrzneš po toj majici (iako ga ne možeš zaobići jer se prsi k o da je Arnold Schwarzenegger), onda se toliko raširi da "Armani" više nije razvučen na dva nego na četiri metra. Ni u kojem slučaju, ako se zatekneš u priči s njim, ne spominji čevape, hamburgere ili krafne jer ćeš morati slušati monolog koji ti se, realno, ne da slušati.

"Znaš li koliko masnoće ima u jednoj pljeskavici?"

"Kruh je Sotonin saveznik!"

"Tijelo sve pamti". I tako u nedogled. Možeš zaboraviti na ono da čokolada ide u srce, a ne u guzicu. Reći će ti da umjesto običnog kruha bolje jedeš raženi, umjesto čipsa jedi suho voće i ono najgore: „Umjesto palačinki napravi si zobenu kašu s vodom, bit će ti fino (ne, neće ti biti fino).”

Ali ti onda odluciš da se ne želiš naći u priči s takvim likom, već želiš dečka koji će te odvesti na najbolje čevape u gradu, s kojim možeš ležati u krevetu, igrati play i jesti gumene bombone dok vam ne pozli, kojeg nije briga ako imaš celulita ili malo trbuha (jer ni on ne izgleda bolje od tebe), njemu si takva savršena. Zato, dečki, izadite malo iz teretane i proširite svoje vidike, nije sve u izgledu. Na kraju ću samo reći da ipak vrijedi ona stara poslovica „U zdravom tijelu zdrav je duh”, ali zapamtite da u teretani, naravno, ne postoji sprava za jačanje muda...

Lorena Tolić, 3. e

SRETAN ROĐENDAN!

SILIKONSKA

mama

Onak' razmišljam ja... koliko sam zapravo dobro dijete svojim roditeljima i razmišljam o tome koliko su oni dobri i normalni roditelji meni. Otkad sam upoznata s internetom stalno čitam neke ekstremite i pitam se zar ima takvih ljudi na zemljiji?!

Sarah Burge, poznata kao 'Human Barbie' jedan je takav ekstremitet (barem iz moje perspektive). Možda je netko čuo za nju, a možda i ne. Za one koji ne

znaju, to je Britanka opsjednuta plastičnim operacijama. Žena je bila na više od 300 operacija. 300!!! Razlog zbog kojeg ime ove žene prelazi preko mojih usta, odnosno prstiju, njena je kći. Naime,

Sarah je svojoj kćeri za sedmi rođendan poklonila, ni manje ni više, nego bon za plastičnu operaciju.

Moram priznati da je poklon

poprilično kreativan. Možete li samo zamisliti koliko je tada sedmogodišnja Poppy bila oduševljena kada joj je mama dala kuvertu s bonom? Ja bih vjerovatno iskočila iz pelena od oduševljenja. No, Poppy će tek s osamnaest godina moći odlučiti hoće li na operaciju ili će unovčiti novac. Pih, kao da nije sposobna tu odluku donijeti sa sedam! Također, da ne bi mala Poppy srljala bez veze, jer tko zna bolje za svoje dijete nego majka, Sarah ju je s deset godina odvela na konzultacije kod kirurga. Ne znam kako njihova priča završava, ali znam da na ovom svijetu definitivno želimo više roditelja poput Sarah. Želimo više roditelja koji će toliko ulagati u svoju djecu, koji će predviđati njihove postupke, komplekse, želje za promjenama, nametati im svoje bolesne hirove i svoju ljubav pokazivati na najbolji mogući način. Novcem.

Sarah je svojoj djeci primjer kakva žena, čovjek i roditelj trebaju biti. Kada ja osobno budem mama, nadam se da ću biti upola dobra, kreativna i požrtvovna kao Sarah. Umjesto da ode na svoju 301. operaciju (prepostavljam da se nije zakinula za nju) ona novac daje Poppy za njenu prvu! Stvarno generous.

Katarina Barešić, 4.b

THE FIGHT FOR OUR
RIGHTS IS NEVER OVER.
YOU CANNOT SAY: 'OH, WE
NOW HAVE GENDER EQUALITY,
LET'S REST.' YOU CANNOT DO'
THAT, YOU HAVE TO CONTINUE
THE BATTLE, FIGHTING AND
PROTECTING, BECAUSE THERE ARE
ALWAYS FORCES TRYING TO TAKE
AWAY THAT WHAT YOU HAVE
ACHIEVED, SO YOU HAVE TO BE
VIGILANT, YOU HAVE TO BE WELL
AWAKE.

RACHIDA
GANRABET

Adekvatna medicinska skrb za svih!

Moje je odrastanje bilo popraćeno izjavom "muškarci možda jesu snažni, ali što žene mogu istrpjeti, to ne može nitko..."

Najprije se surećemo s menstruacijom, našom životnom prijateljicom, a i znamo da ćemo jednog dana (ako već nismo) trebati obaviti i prvi pregled kod ginekologa.

Mnoge situacije u životu definiraju žene ženama, nećemo ulaziti u one vječne etičko-moralne ili pak društvene dileme nego ravno u surovu realnost - biti žena nije lako. Ne treba vam iskustvo ili godine kako biste to zaključile. Nismo se skoro nikada žalile do trenutka kada je Mostova zastupnica Ivana Ninčević Lesandrić javno, u Saboru, progovorila o svom iskustvu u splitskoj bolnici odnosno kako joj je kiretaža odradena bez anestezije.

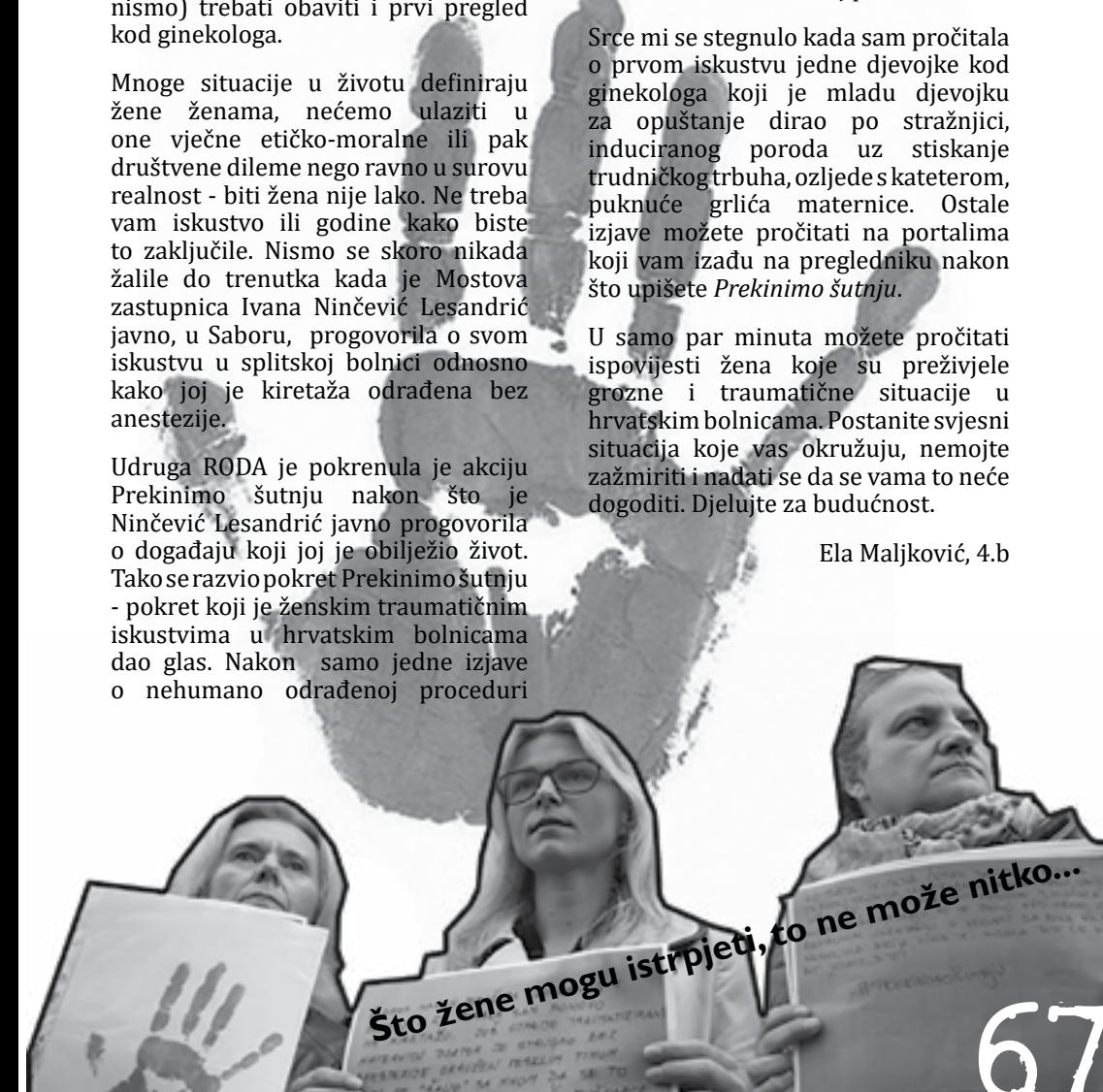
Udruga RODA je pokrenula je akciju Prekinimo šutnju nakon što je Ninčević Lesandrić javno progovorila o događaju koji joj je obilježio život. Tako se razvio pokret Prekinimo šutnju - pokret koji je ženskim traumatičnim iskustvima u hrvatskim bolnicama dao glas. Nakon samo jedne izjave o nehumanu odradenoj proceduri

počela je pristizati lavina ispjovijesti žena koje su preživjele slična iskustva. Lajtmotiv pokreta je neadekvatna klinička briga za pacijentice koje bi pri zahvatima kao što su kiretaža, porod ili pregled trebale biti zbrinute na pravi način, kao i svaka druga osoba također, neovisno o medicinskoj proceduri.

Srce mi se stegnulo kada sam pročitala o prvom iskustvu jedne djevojke kod ginekologa koji je mladu djevojku za opuštanje dirao po stražnjici, induciranoj poroda uz stiskanje trudničkog trbuha, ozljede s kateterom, puknuće grlića maternice. Ostale izjave možete pročitati na portalima koji vam izazu na pregledniku nakon što upišete *Prekinimo šutnju*.

U samo par minuta možete pročitati ispjovijesti žena koje su preživjele grozne i traumatične situacije u hrvatskim bolnicama. Postanite svjesni situacija koje vas okružuju, nemojte zažimiriti i nadati se da se vama to neće dogoditi. Djelujte za budućnost.

Ela Maljković, 4.b

ČITKANJE

Good job, pisci!!!
Mene ste dobili.

Zeljka Horvat-Ćeć, Enver Krivac, Davor Mandić, Bojan Krivokapić, Zoran Žmirić i Tea Tulić. Sve su to imena s naše (ili nama blizu) književne scene koja su nas posjećivala zadnjih mjeseci, u sklopu izborne nastave hrvatskog jezika i festivala Rijeka riječi, a s nadom da će popularizirati i probuditi u mladima interes za knjigu.
Što se tiče popularnosti... pa definitivno su izašli popularniji nego što su ušli. Logika. Interes za čitanjem... e mislim da im je (čak) i to pošlo za rukom! Prije svakog susreta čitali smo knjigu autora koji dolazi ili nekoliko ulomaka. Na susretima bi postavljali pitanja, pisci bi odgovarali, a znao se dogoditi i slučaj da se grupni razgovor pretvori u piščev monolog. Da... ali, bilo kako bilo, meni su susreti bili super! Drago mi je što sam (ponekad) bila prisiljena na čitanje jer sam pročitala neke stvarno super stvari i čak sam počela čitati na vlastitu inicijativu.
Good job, pisci!!! Mene ste dobili. Prema statistikama Hrvati jako malo čitaju. Smatram da je glupo reći da ljudi malo čitaju ili ne čitaju uopće. Danas čitamo više nego ikada prije. Ne knjige konkretno, ali stalno se nešto čita. Istina, bilo bi super kada bi svi bili književni fanatici, kada jednostavno nema svatko interes za to. Ono što je važno napomenuti je da onaj dio Hrvata koji čita, čita stvarno puno. Tako da smo tu našli jedan balans u disbalansu.
Uglavnom da. Čitajte!

Katarina Barešić, 4.b

Knjževni festival
Rijeka riječi
Prva riječka hrvatska gimnazija

SONET

4 4 # 4 4 4 4 4
4 4 + 4 4 + 4 + 4
4 4 + 4 4 + 4 + 4
4 4 + 4 4 + 4 + 4
4 4 + 4 4 + 4 + 4
4 4 + 4 4 + 4 + 4
3 3 3 3 3 3 3 3 3
3 3 3 3 3 3 3 3 3
3 3 3 3 3 3 3 3 3
3 3 3 3 3 3 3 3 3

3 3 3 3 3 3 3 3 3
3 3 3 3 3 3 3 3 3
3 3 3 3 3 3 3 3 3
3 3 3 3 3 3 3 3 3

Ingrid Nikolić, 4.d

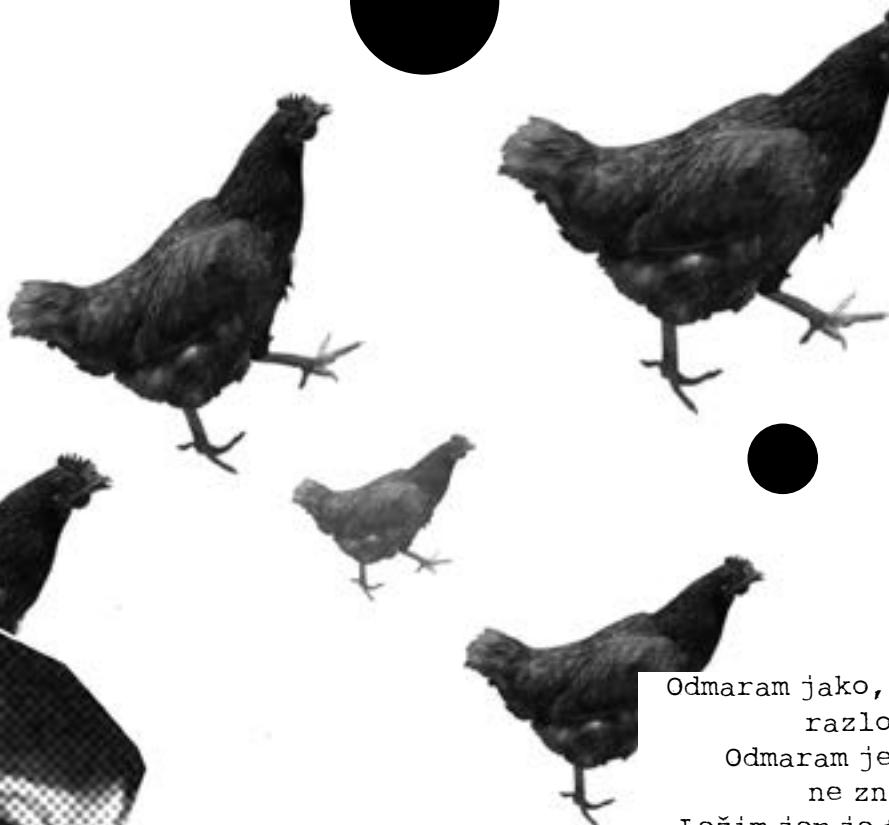
gegam se uokolo
buljim u zid
brojim kocke na deki
sviram samo 5. Žicu
okrećem razbijeni otirač
stol mi je bubanj
ptice su za sve krive
a ja radim jedno te isto.

Marko Skender, 4.b

pojezija

Nisam ljut, osim kada jesam.
Kada pada kiša, a trebalo bi bit sunce.
Kada je more 18°, a kažu da je 24°.
Kada me pitaju isto pitanje.
Kada moram ponavljat dvaput.
Kada jedem ribu umjesto mesa.
Kada sjedim na klupi, a ne igram.
Kada HRT ne prenosi nogomet.
Kada vidim da je mama nesretna.

Fran Daskijević, 4.b

Odmaram jako, odmaram bez razloga.

Odmaram jer drugo, ne znam.

Ležim jer je tako lakše.

Odmaram jer volim.

Ležim...

da me se ne čuje.

Ležim

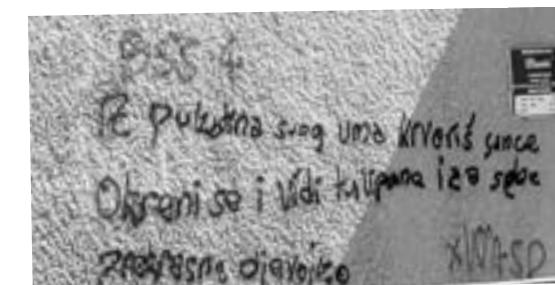
na debelim kušinima.

Ležim dok ne zaspem.

A kad se probudim, još se malo odmorim, ležeći.

Jakov Medrila, 3.e

pojezija
pojezija

čitate
bagro
adolescentsko!!!

Tin Glavan, 4.a

Razgovor

Ne kuajte, ako su svjetla pogašena
Ili ako – kad pogledate svjetlost, ne osjećate život
Nego strah.

A ako kucate, nisam doma nego spavam
Ili ne spavam nego sanjam, kroz život
I ne želim goste.

Ako čujete udaranje klavijatura, mračne tonove
U tišini – nije pravi dan, pravi trenutak za život
Doći će, uz plamteće emocije.

Nevidljive – prolaze u trenutku nepažnje, a život
Ostaje, koliko god prosipali suza kraj
Bukowskog.

A ako ne otvorim vrata, uđite kroz prozor
Samo ako želite i znate taj život,
Bez varki, bez neuspjeha i varanja,
Ako ste suputnici, pričajte i ja ću slušati.

S druge strane vrata.

Tvrtko Srdoc, 4.b

Nicol Načinović, 4.d

Jedna riječ je dosta da

Prekipim

Jedna riječ mi fali da

Pobjegnem

Jedna riječ mi pokvari

Dan

Jedna riječ mi uznenimiri

San

Jedna riječ se ne može

Vratiti

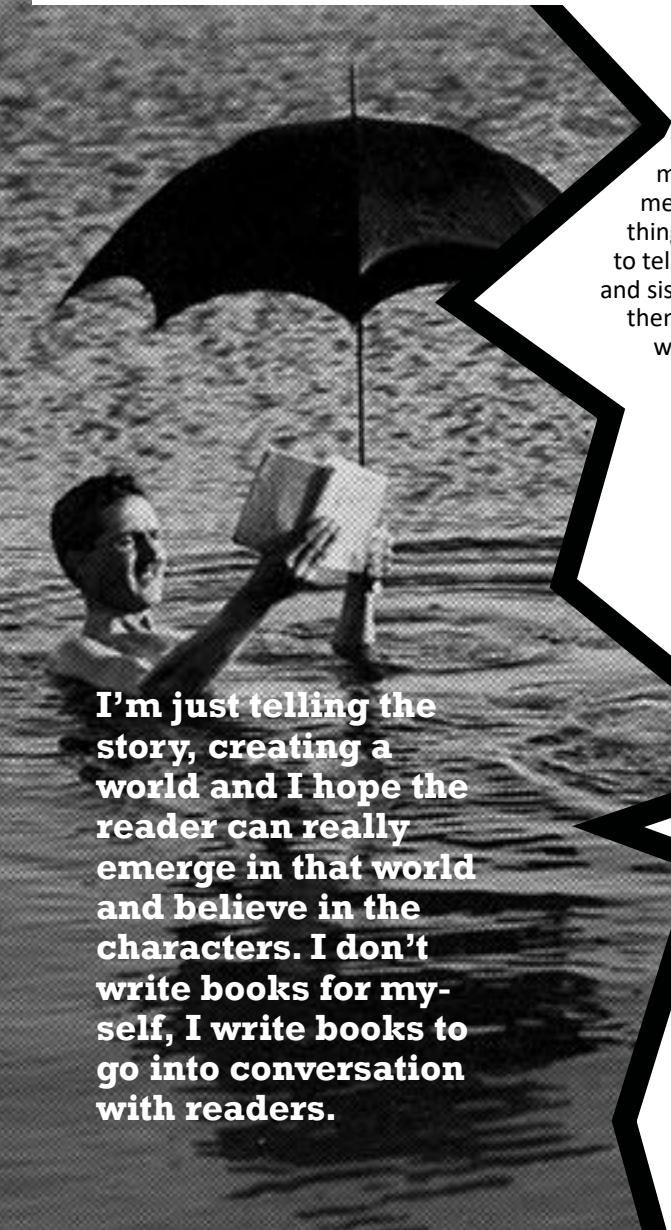
Dvije riječi

Ne želite ni znati.

Marko Janković, 4.b

EVO, NAŠLI STE...

WRITING IS A FORM OF SELF-DETERMINATION

I'm just telling the story, creating a world and I hope the reader can really emerge in that world and believe in the characters. I don't write books for myself, I write books to go into conversation with readers.

In which points of your life and why did you decide that you were going to express all your thoughts and all your feelings through writing?

That was quite early I think, I was interested in storytelling and I was a child that read a lot and it was, for me, the way to open the windows to the world. I didn't travel very much when I was a little child. We went to Morroco every once in a while, but books were my way of travelling and meeting people and learning things. And quite soon I wanted to tell stories to my brothers and sisters and my friends. And then I discovered that it was a way to give a voice to myself – writing is a form of self-determination. And when you write, you express yourself.

Do you believe that you can make something in people, their consciousness, or change their mind while writing?

I do believe, perhaps it's a little bit naive but I do believe that literature has a power which can take me to a world I don't know, so it can also take me in the heads and in the lives of people I don't know, people who are complete strangers to me.

I can try to understand their motivations, their feelings. I can put myself in the place of another and I think that is important, that we have the ability to put ourselves in place of another. What would I do if I was in that place? What would I do if I was in the place of a mother living in a country at war? Having a child or two and trying to escape the fire of the war. What would I do? Would I stay there? Or would I take the boat and flee to Europe?

Your characters have very complex personalities, they actually fight against themselves to adapt into this an inflexible society. What helps you to achieve these well-developed characters with such realistic stories and inner fights?

I think reading helps me to get a grasp of human minds and psyche and so on, but also talking with and observing people. I think I'm a very good observer. I like to look at people and how they react and what they do. I've also been working as a refugee lawyer for four years in Bruxelles and that has taught me how the human mind works, how emotions work and also about human behaviour. To be a good observer, to read, to talk to people, not to talk to yourself but listen to what they say. That can help me as a writer to create characters that are authentic and real.

Would you agree that short stories are maybe the hardest form of writing because you have to put all these emotions and develop characters in such a short time?

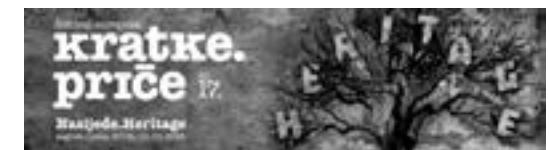
I think to write a very good short story is a really special talent and requires special discipline, because you have just a few places to develop a character that is plausible, that is authentic, that is real and at the same time you have to tell that story, so you have to be very cautious about the form, about which words you use, what typical element of a character you put forward so that it's still a full character. You have to be very aware of what you want to tell.

Do you have any messages in your stories?

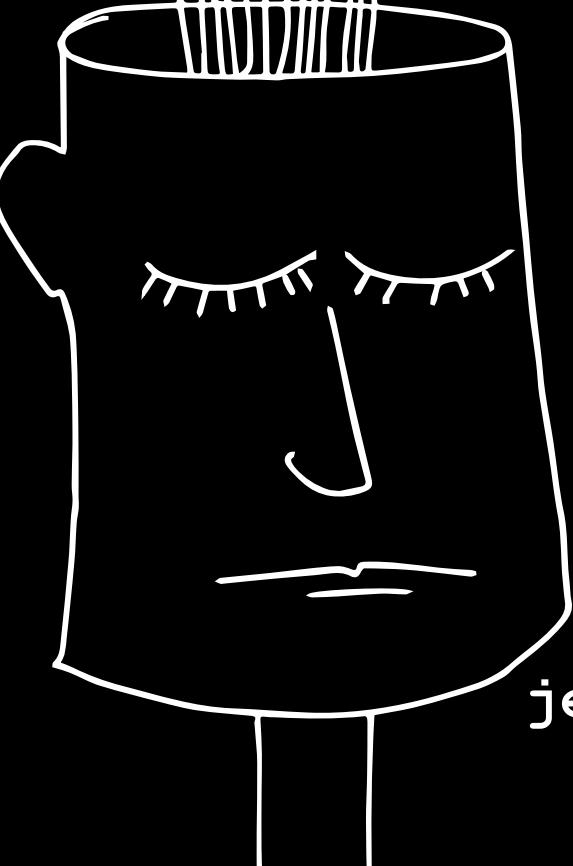
I'm very careful not to be the 'teacher' sort of writer. I don't want to give messages to people. I'm just telling the story, creating a world and I hope the reader can really emerge in that world and believe in the characters. In the end, it's up to the reader to decide what kind of lesson he got out of it. A book is a dead thing if there is no reader. I don't write books for myself, I write books to go into conversation with readers. They create their world and make a connection – then it has meaning.

Katja Knežević, Ela Maljković, Domenika Puljek, Tvrko Srdoc,

Filip Šupuković, fotografkinja Mihaela Vučelić

LEPOTA
MULTIKULTURALNOSTI

Hrvatsko
je društvo
bezlično

London je svjetska metropola s gotovo deset milijuna ljudi. Šećući njegovim pretrpanim ulicama i promatrajući ljude možete reći da su oni sve - samo ne jednolični. Ljudi svih rasa, vjera, običaja, načina odijevanja, dobnih skupina i jezika stapanju se u jednu kulturu - modernu londonsku kulturu. Tu modernu londonsku kulturu čini nebrojeno mnogo drugih kultura pa se London često naziva prijestolnicom multikulturalnosti. Smatram da tu titulu on apsolutno zaslužuje. Naše hrvatsko društvo bezlično je društvo pojedinaca repetitivnih karakteristika. Gdje god se nalazite, uvijek isto; bijeli ljudi s gotovo identičnim načinom odijevanja, jezikom i kulturom (ako istu uopće i posjeduju). Ukoliko je netko različit samo bojom kože, govori mističnim egzotičnim jezikom ili nosi maramu, ljudi će mu upućivati poglede iznenadenja. Dovoljna je mala anomalija (kako to naši domorodci koji žive na ovom području od stoljeća sedmog vole

nazvati) u homogenom moru našeg društva da svi počnu okretati glavu. U Londonu su stvari drugačije. Za razliku od našeg homogenog mora, tamo se nalazi heterogeni ocean i sve ribe u njemu posebne su na svoj način, a niti jedna riba na drugu ne gleda kao na neendemičnu vrstu.

na nama svijet ostaje

Multikulturalnost je postala ključni sastojak uspjeha i razvoja samoga grada. Razni ljudi imaju različite poslove. Želite li jesti nešto drugačije od svakodnevnog, indijsku, tajvansku, argentinsku, libijsku hranu? Nema problema, naći ćete restoran iz svakog dijela svijeta! Bogata ponuda čega god zamislite razvija turizam i spaja ljudi koji mogu razmišljati outside the box te žele isprobati nešto novo (kod nas ljudi vole ostati unutar kutije, dapače, čak je znaju i oblijepiti selotejpom da njihova djeca ne bi pokušala izaći iz nje). Multikulturalnost život čini mnogo zanimljivijim i izazovnijim. Vjerojatno je najviše izražena na Oxford Streetu gdje svaki dan možete prošetati, a šetnja vam nikada neće biti ista. Jedan dan vidjet ćete crnkinju omotanu u maramu koja šeće sa svoje petero djece, drugi dan na istom tom mjestu starca

blijedog poput snijega odjevenog u reverendu. Ali najljepša je stvar što među njima nema mržnje, njihove ih razlike čine sličnima u obilju različitosti. Jedan je američki spisatelj rekao da je u multikulturalizmu najbolja stvar to da je jedina kultura koju možemo ne odobravati ona naša. Mislim da se Londončani vode upravo tim načelom, pokušavaju suzbiti svaku diskriminaciju i tako napraviti moderno drštvo koje će uvijek privlačiti nove kulture koje mogu dati svoj doprinos u šarenom kolažu grada, što je u konačnici i sam cilj multikulturalnosti.

Bilo bi lijepo vidjeti da cijeli svijet počne razmišljati na taj način i otvori se prema strancima, da granice ne postoje i da tako možemo postati svi jedna velika kultura, no onda, vidi paradoksa, multikulturalnost više ne bi postojala, a bitno je čak i unutar veće skupine zadržati ono što nas čini svojima. A ako želite vidjeti kako funkcioniра mikrokozmos u kojem multikulturalnost ima bitnu ulogu, posjetite London.

Tomas Kurbanović, 3.b

Ukoliko je netko različit samo bojom kože, govori mističnim egzotičnim jezikom ili nosi maramu, ljudi će mu upućivati poglede iznenađenja

Multikulturalizam je ideja koja potiče na institucionalizaciju zajednica koje imaju različite kulture. To se odnosi na organizaciju školstva, susjedstva, gradova i nacija.

Generalno traži jednakost i očuvanje različitih kultura.

Multikulturalizam je u kontrastu s kulturnom asimilacijom koja se najbolje može opisati jednom propagandnom izrekom koju je koristio SAD da bi opisao sebe 1920-ih, kao „kotao za taljenje“. Multikulturalizam bi, metaforično, bio zdjela salate.

Danas se često spominje

multikulturalizam. On, s obzirom da je identitetske, a ne klasne prirode, raste iz liberalne baze i omogućuje imperijalističkim zemljama da ga fetišiziraju i od njega profitiraju (npr. američki kapitalisti proizvode proizvode povezane s indijanskim kulturom i na njima zarađuju, iako oni nemaju veze s Indijancima koje je kapitalističko društvo gotovo u potpunosti istrijebilo u nečemu što je jedan od najgorih genocida u povijesti nakon holokausta.) U kapitalističkom društvu pojam multikulturalizma usko je povezan s bogaćenjem i eksploracijom. Uz to, multikulturalizam je za (liberalne) kapitaliste samo sustav mazanja očiju i glumatanja snošljivosti i međusobne pomoći. Istinski multikulturalizam u kapitalističkoj zemlji nije moguć, on je samo

maska iza kojeg se kriju osnove kapitalističkog društva.

Marksistička perspektiva na drugu stranu ne poseže za površnim pitanjima „tolerancije“, „asimilacije“ i „multikulturalizma“. Taj je pojam nepotreban jer se njime malo toga može objasniti. Većina „kultura“ koje se smatraju „neprihvatljivima“ kao što je islamski fundamentalizam stvar je svjetskih odnosa moći. On nastaje na područjima stalnih ratova i eksploracije od strane domaćih moćnika, retrogradnih konzervativnih ideologija i zapadnog imperijalizma (ili jednostavno imperijalizma u moderno vrijeme „slika imperijalizma“ je jasna. Na svijetu postoji s jedne strane imperijalistički zapad, a s druge strane anti-imperijalistički istok sa

zemljama poput Kine, Rusije, Libije prije američke intervencije, Sirije i dr.). Pitanje asimilacije muslimana nije pravi problem jer se njega može lako riješiti klasnom analizom.

Muslimanski emigranti često su potlačeni i to se lako može riješiti smanjivanjem klasnih razlika, a ne asimilacijom jer je multikulturalizam klasno, a ne kulturno ili religijski uvjetovan.

Luka Bajić, 3.d

zdjela Salate

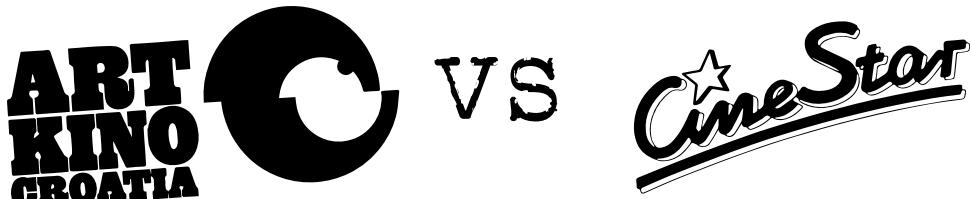
Unnjethost u kiwi

Umjetnost je tu da ostavi trag u nama, da nas potakne na razmišljanje, da probudi u nama emocije.

Jeste li ikada razmišljali o filmovima koje gledate, kao o umjetninama? Ono, kao da je baš taj film *Mona Lisa*. Pretpostavljam da ne jer, iskreno, ni ja nisam većinu svoga života obraćala pozornost na film kao umjetnost, već sam bila dio masovne konzumacije filmova (well, još uvjek jesam).

A kad biste Mona Lisu trebali smjestiti u muzej-kino, gdje biste s njim? Art-kino ili Cinestar? Probably ste već svjesni gdje ćete ga smjestiti. Na web stranicama samih kina sve je jasno rečeno. Vizija Art-kina je da potiče pozitivne promjene u društvu, da se bave bitnim društvenim temama dok je Cinestaru vizija biti najveći i najbolji kinolanac na određenom području. Misija Arta je da promiče razumijevanje, otkrivanje i učenje o filmu, dok je Cinestaru bitno da omogući najveću vrijednost za potrošeni novac. Što god ta vrijednost značila - fotelju i kokice? Cinestar zvuči kao totalni sell out, zar ne?! Kao da ne posjeduje dušu. Ali, privučeni smo poznatim blockbusterima i fancy sjedalima, a Art-kino ostaje zanemareno sve dok razrednica ne kaže da umjesto prva dva sata idemo gledati neki film, a sve je bolje nego biti u školi. I onda nam se film kao umjetnost redefinira, pokaže kakvu snagu zapravo ima i kako nije sve u fancy fotelji i kokicama, kako nije sve samo u tome da bude lakše potrošeno vrijeme (za nešto nebitno), već je, actually, ponekad dobro i razmišljati.

Isabella Rituper, 4.a

When we stop talking about art . . .

Projekt Kino dan je započeo, tamo negdje, u trećem mjesecu. Art-kino, naša gimnazija i GAM u poliamornom odnosu ravnopravnih parthera. Nalazili smo se ponedjeljkom u međusmjeni. Jedino što smo imali bila je ideja. Iz tjedna u tjedan provodili smo svoju ideju u djelo. Htjeli smo organizirati kinoprojekciju pod zvijezdama. Ali, imati ideju je jedno, ali provesti

u djelo nešto je sasvim drugo. Na samom početku bilo nas je više od dvadeset, naposljetku tek nas desetak. Svatko je koristio svoje najbolje vještine kako bismo udruženih snaga došli do krajnjeg cilja. Neki su radili na letcima i posterima, neki na tehnici, a neki kao obavještajci kojima je posao bio da željena grupa ljudi (učenici i djelatnici Prva riječke hrvatska gimnazije i GAM-a) saznaju da se događaj uopće odvija.

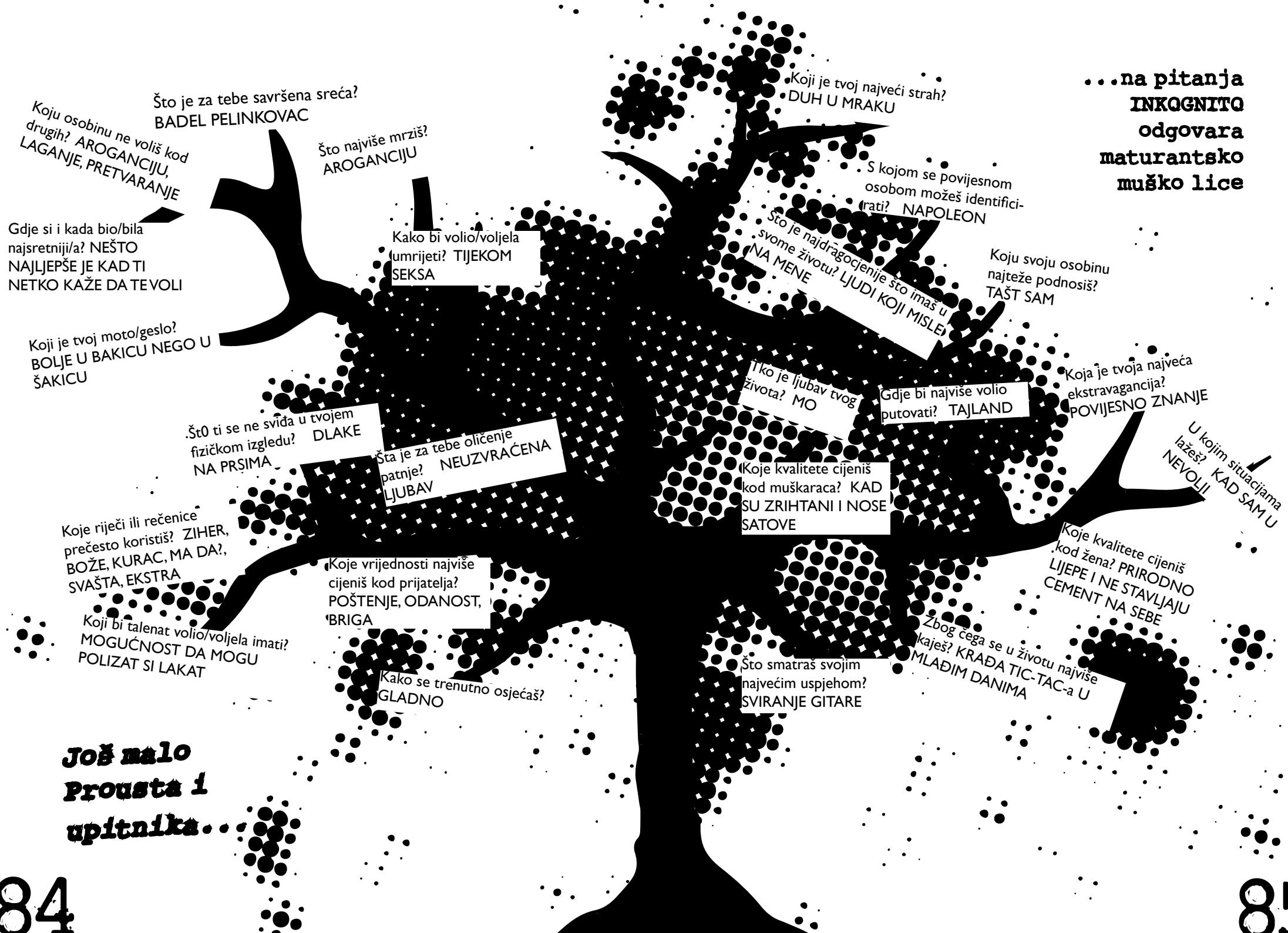
Nije uvjek bilo lako doći sat ranije ili ostati sat poslije škole, ali kada sam 14. 06. u Kružnoj ulici ispred Palacha vidjela rezultat, kad vidiš koliko ljudi cijene ono što radiš i ne ignoriraju tvoj trud, tada shvatiš da su se svi dodatni sati isplatili.

Prikazali smo film Zbunjeni i munjeni, bilo je vedro i bilo je pod zvijezdama, i bilo je puno, i srce i Kružna ulica.

I da, za kraj, ovaj mi je projekt otvorio još jedna vrata i pokazao da se upornost, trud i zajedništvo uvijek isplati. A, Kino dan (thnx Art-kinol!) imamo i ove godine, i (nikad) nije kasno da se zakačiš :).

Paola Uroda, 4.b

...na pitanja
INKOGNITO
odgovara
maturantsko
muško lice

Misli
se
viđa.

SALABAHTERIRANJE

U osnovnoj sam, 4. razred. Test iz prirode i društva. Uzbuna! Nikako ne mogu zapamtiti što je oblak. Dečki u razredu vješto ispisuju ruke, i lijevu i desnu, od članaka prstiju do ramena. "Foraa!", pomislih. Uzmem kemijsku od prijatelja iz klupe i napišem na dlan: "Oblaci su vidljive nakupine kapljica u atmosferi." "Ali... što je uopće atmosfera?" pitam. "Pa to ti je u nebu", kaže Edi". "Da, da", slaže se Matija s njim. Dorijan dobacuje: "Ma, to ti neće biti u testu!" Ok, prihvaćeno na/ne znanje.

...15 minuta kasnije...
"Edi, što ti je to išarano po ruci?"

"Ma ništa, ništa učiteljice..."

"Edi, je li to šalabahter?"

Svima su nam se stegla grla, želuci počeli centrifugirati, a ruke se orosile znojem.

"Ovo se mora kaznititi!"

...

A u pitanju ni traga od oblaka.

Tada sam valjda već trebala shvatiti da je šalabahteriranje loše. U višim sam razredima razvila sofisticirane tehnike. Nikada neću zaboraviti 7. razred, pisali smo ispit iz biologije. Imala sam genijalnu ideju staviti suknu i popularno zvane šaliće zalijepiti na najlonke. Ideja je bila bespriječorna jer koji će ti profesor reći da digneš suknu?

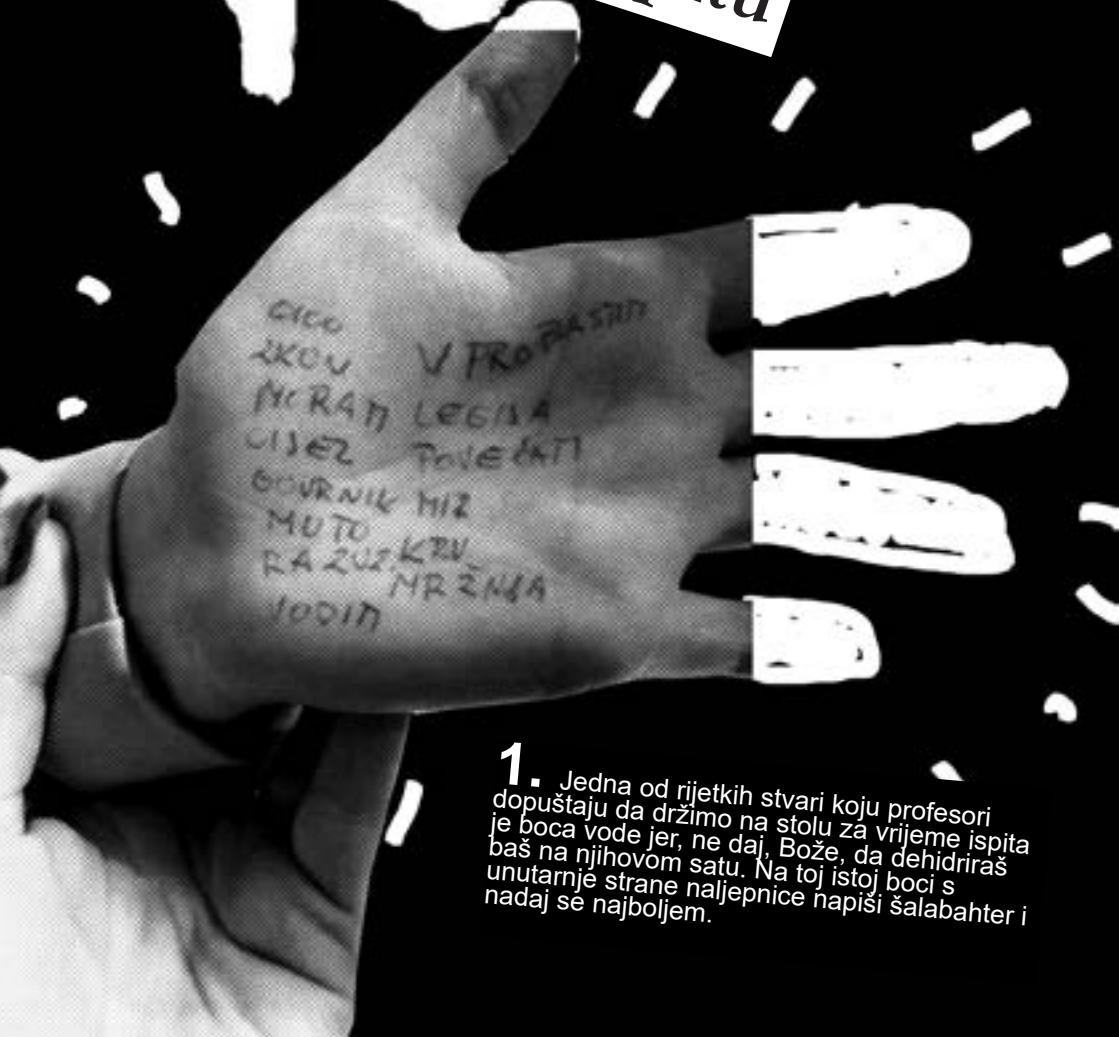
I tako sam ja, još uvijek neiskusna, zakeljila šalabahter na A4 papiru na nogu. Prošlo je već pola sata, a I testa, opet ono isto znojenje ruku, centrifuga u želucu i ostalo. Najednom kaže profesorica: "Paola, što je bilo?" Mene obliko 15 mlazova hladnog znoja, čeznula sam za jamom u koju bih se bacila da umrem i skončam taj osjećaj srama i nelagode. Ali što mi je preostalo nego praviti se kao da me nije briga. "Ništa!?" "A, što ti je taj zavoj na nozi?" Hahahaha... šalić je otpuzao do stopala. "Ma ništa, malo sam krivo stala jučer na treningu."

Uglavnom (ra)z(a)vojne tehnike postajale su sve bolje i bolje. Shvatila sam da je skrivanje šalabahtera pravo umijeće koje iziskuje puno domišljatosti da bi se sve uspjelo hendlati. Držala sam ih na unutarnjoj strani kardigana, pod haljinom, na ruci, u rupama rasparanih traperica, gumići prezemanj na pola, papiriću od gumice, na remenu, u čizmama, teniscicama, pod guzicom, ispod pernice, u pernicu...

A onda sam na kraju shvatila da jednostavno nisam sposobna izdržati tu dozu adrenalina, bez obzira na stvarno genijalne ideje gdje šalabahter sakriti. U 98% slučajeva ne bih ga ni izvadila jer nisam bila spremna na posljedice, ali shvatila sam da je pisanje šalabahtera odlična metoda za sistematizaciju gomile informacija jer ako mu se posvetite do te mjeru da svaki put prije nego zapišete nešto na njega 100 puta promislite je li to potrebno ili nije, fino ste si posložili stvari u glavi. Naprosto, nešto zapamtite. Zato toplo preporučam šalabahtere - kao pomagalo u učenju...

Paola Uroda, 4.b

10 načina kako “cheatati” na ispitu

1. Jedna od rijetkih stvari koju profesori dopuštaju da držimo na stolu za vrijeme ispita baš na njihovom satu. Na toj istoj boci s unutarnje strane najlepnice napiši šalabahter i nadaj se najboljem.

2. Meni osobno najdraža tehnička zvana "Snađi se druže!". Suptilno iskriviš vrat (ali ne i tijelo) malo prema kolegi i praviš se dà bez zanimanja gledaš u njegov ispit jer, naravno, ti si svoj već napisao, ali još mozgaš oko jednog zadatka.

3. Na zepešće zalijepiš selotejp (onaj matt) i kada si gotov s prepisivanjem, laganeze ga odlijepiš i riješiš se dokaza. Metoda foliko stara da su je vjerojatno koristili i Stari Rimljani.

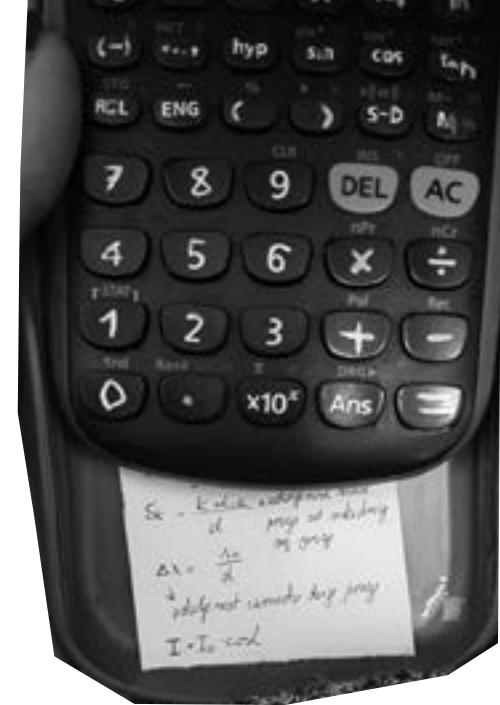
4. Ako je već počela sezona "hudica", napiši šalabahter i kada profesorica svima podijeli ispite, zalijepi šalabahter ispod kapuljače onog tko siedi u klupi kapuljače onog tko siedi u klupi ispred tvoje. Brzo i efikasno.

5. Ova metoda uključuje timski rad i tajne znakove. Osmislite ih i ako je ispit na zaokruživanje, nemaš beda ako je barem netko naučio gradivo za sve ostale smrtnike. Cheers to him, mate!

6. Kome je sumnjiv jedan nevini flaster koji se nalazi zamotan na tvom prstu? Ako netko i pita, malo ste se porezali dok ste otvarali tunu (ili se to samo meni dogodilo) pa ste ipak nekako morali zaustaviti to silno krvarenje. Naravno, znamo da ćete ispod skrivati cijeli set nadnadžbi za anorgansku kemiju.

7. Ovaj korak uključuje tenisice ili cipele sa svjetlijim donom i kemijsku olovku. Nekako sjednete da vam je bar jedna noga na stolici. "A profesorice, full mi je neudobno, ne mogu se nikako namjestit." Budite suptilni dok gledate u nogu! Plus, što veći broj noge, to je šalabahter veći.

8. Ako želite biti još više ekstra, imamo nešto posebno za vas. Trebat ćete dati kojih

10-15 kunica, ali vjerujte mi, isplati se. Jeste spremni? Tehnička s ugrađenim papirom za razvlačenje!!! Da, i ja sam bila oduševljena kad sam saznala za to. Mislim da dalje ništa ni ne moram govoriti.

9. Ovaj je malo kreativniji i meni osobno nikako ne ide. U principu, smisiš za svaku riječ ili skupinu riječi neki znak pa povezuješ te apstraktne znakice u apstraktnu slikicu i nacrtas ih na prst. Laži da si skiciraš originalne tetovaže. Nikom nema smisla, možda ni tebi ako zaboraviš, ali ako sve popamtis, s tim definitivno prolaziš.

10. Ili jednostavno, ako ne želiš isprobati sve ove megaultrakul načine koje smo riskantno otkrile, izreži jedan papirić iz bilježnice, na njega napiši sve što trebaš i prije ispita stavi ga u rukav.

*** Iz iskustva govorimo, pazite kod kojeg profesora varate, neki imaju oči na ledima i sluš psa. Sretno. May the odds be ever in your favor. I zapamtite- nitko ne voli drukere!

Lea Sverić i Karla Golik, 4.a

FIT FOR
MISFIT